

Quo vadis

študentský nezávislý občasník

2

2014/2015
ročník:12

**Generačné
derby
Z Mekky
do Mediny**

**And the
Oscar goes to...**

Časopis Gymnázia sv. košických mučeníkov

Quo vadis

časopis Gymnázia sv. košických mučeníkov
v Košiciach | www.gkmke.sk

Dobrovoľný príspevok: 1€

Obálka vpredu: akadémia (foto GKM)

Obálka vzadu: koláž (foto archív GKM)

Tlač: Typopress Košice - Myslava

Náklad: 100 ks

Uzavierka: 05.06.2015

„Človek má tri cesty ako múdro konať. Najskôr premýšľaním. To je tá najušľachtilejšia. Druhá napodobňovaním. To je tá najľahšia. Tretia skúsenosťou. To je tá najtvrdšia.“

(Konfucius)

Milí moji spolumučeníci! Mnohí z vás ste sa už určite v živote museli rozhodnúť. Najťažšie je však rozhodnúť sa správne. Myslím, že neschopnosť a strach z rozhodnutí je súčasťou každého z nás. Strach zo sklamaní, zo zodpovednosti. Každé naše rozhodnutie pre správnu cestu k cieľu má svoju hodnotu. Rozhodnutia a cesty nás čakajú aj pri najväčších banalitách. Čo povedať, či byť úprimný, čo zjesť, aby sme boli zdraví, či vyznať cesty práve tejto osobe. Rozhodovať sa musí každý. Bez rozdielu pohlavia, farby pleti, vierovyznania, národnosti... Je zrejme, že život nám ponúka úžasnú slobodu rozhodovania, ale za veľkú daň. Daň, ktorá je nevyčísliteľná. V zlomku sekundy pochopíme, že život je reťazová reakcia. Zanedbaná minulosť znamená zanedbanú prítomnosť. Všetci sa raz ocitneme na konci nejakej cesty tak, ako vy, drahí maturanti, ste prišli na koniec jednej etapy života, kde vás čakala ďalšia nová úloha - rozhodnúť sa. Od nej závisí cesta vašej budúcnosti. Každý koniec starej cesty má dva možné začiatky. Je len na mne, na vás, ako sa rozhodneme a akú daň sme ochotní zaplatiť. Ide len o to, akí sme bohatí.

„Boh nemá nič proti slobode každého z nás zvoliť si akúkoľvek cestu – preto nemá ani zodpovednosť za to, kde dôjdeme.“

(Pavel Kosorin)

‘Zuzka’
šéfredaktorka

Matoria

Nenechajte si ujst'

Polyglot Ľudovít

„...Pravdivo si posúdil tú, ktorá plná lásky k nám nás opustila, a srdce moje už i tak na všetky strany rozkrvácané odchodom svojím mocne ranila. Bol to zvláštny tvor, viac duch ako telo, vzdelanosti a šlechetnosti neobyčajnej, a lásky k nám, jako i z jej písomných pamätíkov vidno, najvrelejšej.”

strana 16

Rozprávko

So zimným obdobím sa okrem vianočných prázdnin spája ešte jedna významná udalosť v študentskom živote. Lyžiarsky kurz. Aj tohto roku sa študenti a učitelia rozhodli vycestovať za zimnou zábavou. Tajný úmysel - vyhnúť sa skúšaniam a písomkám - splnený.

strana 7

Editoriál	2	3X ÁNO, určite NIE	35
Nenechajte si ujst'	3	And the Oscar goes to...	36
Rembrandt van Rijn alebo...	4	Z Mekky do Mediny	39
Rozprávko	7	7 zhavraných bratov	42
Jablká radosti	10	Tvoja druhá tvár	44
Univerziáda	12	Mýtický Herkules	46
Generačné derby	14	Nechceš robiť, nerob!	49
Polyglot Ľudovít	16	Damoklov meč spoločnosti...	52
Jedna vášeň/Jeden tím	20	Si vis pacem para bellum...	55
Na slovíčko s "ex" II	23	Keď peniaze umlčia ľudskosť	58
Welcome my friends!	27	Snívajte s nami	61
Meno. Menu. Mena.	30	Vlastná tvorba	62
Je suis Charlie?	32	Lotkoviny	64

Rembrandt van Rijn alebo Ako sa GKM-áci opäť vybrali do sveta

Mihotajúce sa stromy, mestá a dediny v rýchlo idúcom vlaku nám dávali jasne najať, že sme si zase raz obuli túlavé topánky. Naším cieľom bolo mesto, ktoré patrí medzi najvýznamnejšie európske metropoly.

Privítalo nás zachmúrené počasie. Mrholenie však ducha neoslabilo, práve naopak. Vyzbrojení dáždňíkmi (alebo len kapucňami) sme sa predierali „učvachtanými“ ulicami mesta až do Múzea krásnych umení na výstavu diel holandského barokového maliara Rembrandta Harmenszoon van Rijna. Meno trochu komplikované, ale v každom prípade dnes svetoznáme. Očami sme sa mohli dotknúť majstrovských diel, ktoré po sebe zanechal veľikán. Technika šerosvitu, tradičné citróny, ktoré predstavovali vysoké postavenie holandského ľudu, ale aj krásy

prírody či dokonale zobrazenia lodí a námorníkov, na nás „vyskakovali“ z každého obrazu.

Ani dážď, ani zima nám nepokazili náladu pri stretnutí s dielami Rembrandta van Rijna a maliarskych géniov holandského barokového maliarstva pochádzajúcich z ume-

leckých zbierok celého sveta. Bol to zážitok, ktorý pomohol zabudnúť na všetky útrapy.

V neutíchajúcom daždi sme sa so smiechom vybrali na kopec, na vrchole ktorého nás čakal „úžasný“ výhľad na budovu parlamentu. Iste bola úchvatná, avšak cez hmlu sme ju videli len matne. Nuž čo, všetko sa nedá ovplyvniť. Prešli sme sa po Sečénioho reťazovom moste. Nie, nemuseli sme sa šplhať po reťaziach, ani lanách ako nejaké orangutany cez Dunaj, ako by ste možno očakávali už z jeho názvu. Dostali sme sa do centra mesta. Po utíšení smädu po kultúre nastal čas aj na zahnanie hladu, toho ozajstného. S malou dušičkou sme navštívili najbližší podnik, zúfalo očakávajúc, že rukami-nohami sa nejako dohodujeme. Nakoniec sme zistili, že aj títo pohraniční susedia rozumejú po anglicky. Hlad sa nám teda úspešne podarilo zažehnať a na rad prišlo nakupovanie. Nebudem tu rozpisovať, aké ťažké je vybrať si z tých 20 obchodíkov na kilometri štvorcovom, rozpočítať každú mincu, aby niečo vyšlo aj susede z tretieho. Veď to sami poznáte. Sledujúc ručičku hodiniek sme zistili, že máme ešte nejakú tú hodinku (ideálny čas na kávu), a tak sme sa

vybrali hľadať svetoznámy Starbucks. O chvíľu sme si

sediac na pohovke s pollitrovou pariacou sa šálkou kávy užívali deň bez písomiek, skúšaní, učebníc, rodičov či súrodencov. Nebolo nič iné len my a smiech. Ten nás však rýchlo prešiel, keď sme v priebehu polhodi-

ny museli vypit' kávu a ešte sa odterigať na druhú stranu mesta.

...s malou dušičkou sme navštívili najbližší podnik, zúfalo očakávajú, že rukami-nohami sa nejako dohovoríme. Nakoniec sme zistili, že aj títo pohraniční susedia rozumejú po anglicky :-).

Poslednou zastávkou našej „honby za pokladom“ bola Bazilika sv. Štefana. Zrak sa nám zahmlieval, ako počasie vonku, pri toľkej veľkoleposti a noblesnosti. Pokorení naším skromným vzrastom oproti tejto nádhere, sme ďakovali Bohu za dnešný deň. Dobrá nálada pod dáždnikmi pri obhliadke mesta a družná pohoda pri spiatočnej ceste vlakom urobili exkurziu takmer nezabudnuteľnou.

Rozprávko

So zimným obdobím sa okrem vianočných prázdnin spája ešte jedna významná udalosť v študentskom živote. Lyžiarsky kurz. Aj tohto roku sa študenti a učitelia rozhodli vycestovať za zimnou zábavou. Tajný úmysel - vyhnúť sa skúšaniam a písomkám - splnený.

Cesta do malebnej dedinky Hnilčík, do lyžiarskeho strediska Mraznica, prebehla bez najmenších problémov. Ubytovali sme sa v krásnom útulnom penzióne, nadýchli sa slobody, vystrojili sme sa od hlavy až po päty a celí natešení sme sa vybrali vyskúšať tamojší svah. Naši lyžiarsky zdatní učitelia si nás férovo rozdelili do jednotlivých skupínok. Výborný sneh, pousmiate slniečko a jedinečná príroda okolo nás. Cítili sme sa ako v rozprávke, ešte aj jedlo bolo ako od starej mamy. Lyžovanie, spoločenské hry, vylihovanie v perinách, debaty.... Fantastické. Slnko zapadlo a vyšiel mesiac. Ako správnym mladým ľuďom sa nám výrazne zvýšila aktivita, ktorú obvykle využijeme

na vybehnutie z domu. Tento raz nás každý večer čakal program. Vždy iná skupinka študentov si pripravila niečo zaujímavé. Zábavné spoločenské hry od výmyslu sveta. Partička, pantomíma, mafia... K dispozícii sme mali „wellness“, ktorý pár žiakov i učiteľov vyskúšalo. Kúpanie v kadi pod holým nebom, plným súhvezdí – romantika ako vyšitá. Čo sa týka spánku, všetci dobre vieme, ako to na lyžiarskom kurze vyzerá. Spánok naraz nadobudne veľa prívlastkov. Prikrátky, nedostatočný, slabý, ba dokonca žiadny. Ranné budičky učiteľov: „Vstávať sedem hodín...“ asi ešte nikomu nevyčarili úsmev na tvári. No my sme si predsa len našli motiváciu v ich slovách, keď dodali: „...raňajky!“

K dispozícii sme mali aj „wellness“ penziónu, ktorý dokonca pár žiakov i učiteľov vyskúšalo. Kúpanie v kadi pod holým nebom, plným súhvezdí – romantika ako vyšitá.

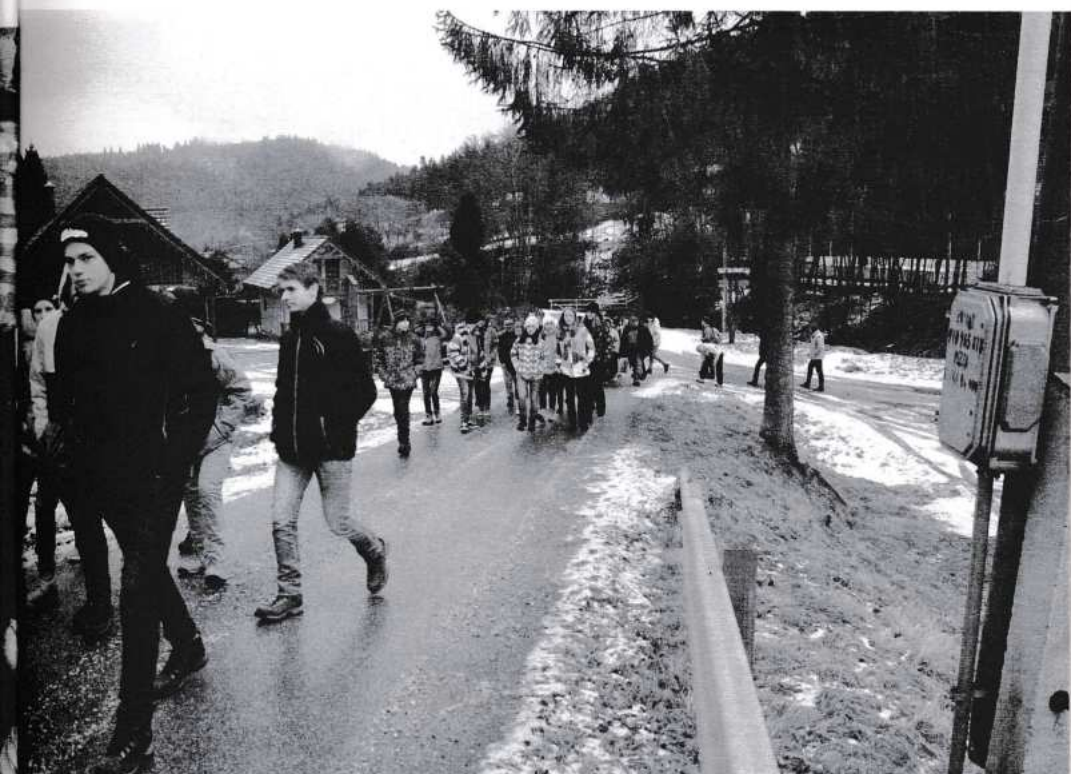
Tretí deň bol vyhlásený za rizikový. No my sme boli natoľko odhodlaní, sebavedomí a hlavne sebeckí ignoranti, že sa nám to poniektorým poriadne vypomstilo. Vyskočené koleno či pomliaždené kostičky, vytknutý členok alebo len neplánované ukážkové gymnastické prvky priamo dolu svahom. Čo dodať. Nasledujúci deň prišlo sklamanie. Slabší odmäk skomplikoval lyžovanie. Mne, ako občasnému lenivcovi, sa to zapáčilo. Veď vylihovanie v perinách nikdy nie je na škodu. A večer sme ušetrnú energiu ukázali na tanečnom parkete.

Vyskočené koleno či pomliaždené kostičky, vytknutý členok alebo len neplánované ukážkové gymnastické prvky priamo dolu svahom. Čo dodať. Aj to sme prežili.

Posledný
rat'ou. I
aj naprie
nikto s
balili ku
nom a, s
zas so sk
Ale ani t
rúbenie
že je čas
ím si, ž
sopce sl
výletom
epšie sr
Minimál

Mich, M
foto: Mich

Posledný deň nás čakal svah s vyznačenou traťou. Išlo sa súťažiť. Najviac nás tešilo, že aj napriek vrtochom počasia sme to zvládli a nikto sa nezranil. Niektorí z účastníkov si balili kufre šokovaní svojím dobrým výkonom a, samozrejme, s medailou na krku. Iní zas so sklamaním a menším sebavedomím. Ale ani tento žiaľ netrval prídlho. Hlasné zatrubenie šoféra autobusu nám pripomenulo, že je čas odísť z rozprávky do reality. Myslí si, že každý účastník kurzu si odniesol kopec skvelých spomienok. Ako každým výletom, aj týmto sme si utužili vzťahy a lepšie sme spoznali a aj samých seba. Ako? Minimálne tak, či vieme skutočne lyžovať.

„Jablká“ radosti

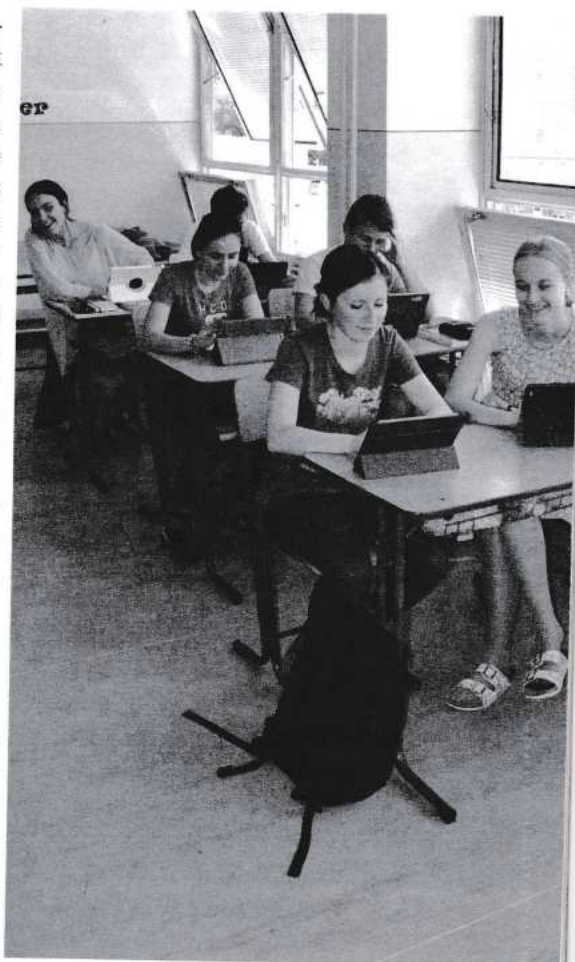
Radosť má veľa podôb, mnoho spôsobov. Každý sa teší z niečoho iného, no mám pocit, že v priebehu jedného týždňa sa dokázali rozjasniť oči všetkým študentom naraz. Na školu došli dlho očakávané tablety.

Po rozbehnutí projektu, ktorý sľúbil tablety, sa v srdciach študentov rozrastalo nadšenie. Veď dostať tablet „len tak“, za to, že som študent, je paráda, nie? Vytvárali sa skupinky diskutujúce o značke, o kvalite či o veľkosti. Musím priznať, že som mala mierne obavy, či sa nestrápnim pred spolužiakmi, keďže som v tom čase nemala ani dotykový mobil a moje vedomosti, ako na ňom pracovať, sa rovnali nule. Zvedavosť však

zvíťazila a spolu s ostatnými som čakala na ich príchod. Ubehlo niekoľko dní, týždňov, mesiacov a tablety nikde! Prvotná radosť opadla a vystriedali ju otázky: „Kedy konečne tablety dorazia? Kedy už konečne na nich budeme pracovať?“ Otázky sa opakovali stále častejšie, no odpoveď žiakov neuspokojovala. Prešli ďalšie mesiace a stala sa z toho rutina. Konečne to pred Vianocami vyzeralo nádejne. Netušili sme však, že karty sa ešte trochu zamiešajú. Veď, keď sme už toľko vydržali, tých pár dní ešte počkáme. Učebnice teda naďalej zaberali miesto na našich laviciach a nám neostávalo nič iné, iba si poznámky robiť opäť do zošitov.

Nakonci
le s cen
každého
Model
menšie
drží a j
typu pr
majú ši
fických
vania z
po spus
iOS. D
tívne L
rokoch
lepšena
oproti r
čip A5
vý výko
okamži
energet
pohybu
minulé
ho robí
pochvá
kompas
na mer
teraz sa
pre viac
ším na

Nakoniec sme sa predsa len dočkali. Škatu-
le s cenným obsahom hneď putovali do rúk
každého žiaka. A poviem vám, sú parádne.
Model iPad Air má vynovený procesor,
menšie a ľahšie telo, ktoré sa pohodlnejšie
drží a je prenosnejší. Prvú generáciu tohto
typu predstavili v roku 2010. Jeho funkcie
majú širokú škálu od klasických fotogra-
fických snímok, videozáznamov či prehrá-
vania zvuku cez surfovanie po internete až
po spustenie aplikácie pre operačný systém
iOS. Displej veľkosti 25 cm zdobí atrak-
tívne LED podsvietenie. V nasledujúcich
rokoch prišla druhá a tretia generácia vy-
lepená o niekoľko zmien. V type iPad 2 sú
oproti minulému dve kamery a dvojjadrový
čip A5 (tento čip má dvojnásobný výpočto-
vý výkon, hry vyzerajú realisticky a reagujú
okamžite. Ďalšou z výhod tohto čipu je jeho
energetická šetrnosť). Hmotnosť tabletu sa
pohybuje okolo 600 gramov. Na rozdiel od
minulého je to o 80 až 130 gramov menej, čo
ho robí ľahší. Tablet typu iPad Air sa môže
pochváliť senzormi ako GPS, digitálnym
kompasom a akcelerometrom (prístrojom
na meranie neregulárnych zrýchlení). Od-
teraz sa práca na hodine stane atraktívnejšia
pre viacerých študentov a možnože si s väč-
ším nadšením začneme robiť domáce úlohy.

iPad Air

Od 24. januára do 14. februára 2015 sa na Štrbskom Plese, Osrblí a Granade uskutočnila 27. Svetová zimná univerziáda – najväčší sviatok akademického športu planéty. Všetky športové súťaže sa skončili podľa plánu, nič sa nemuselo anulovať, nie je známy žiadny dopingový prípad a Slovensko získalo aj tri medaily. Takže z tohto pohľadu je všetko tak, ako má byť.

Granada, Štrbské pleso, Osrblie

Možno ste postrehli, že cez zimu sa u nás konala univerziáda. Univerziáda je vysokoškolské medzinárodné športové podujatie. Hlavným organizátorom hier je Medzinárodná federácia vysokoškolského športu (International University Sports Federation - FISU). Názov je kombináciou slov „Univerzita“ a „Olympiáda“. Pre súťažiacich platí vekové obmedzenie do 26 rokov

a dôležitá je ich akademická príslušnosť. Toto podujatie sa koná od roku 1959. Podobne ako olympiáda i univerziáda má aj „letné vydanie“. XXVII. ročník tohto športového podujatia bol trochu zvláštny. Prvý

raz túto akciu organizovala dvojica štátov. Slovensko a Španielsko. Dané disciplíny sa rozdelili. U nás na Slovensku - na Štrbskom plese - sa konali skoky na lyžiach, beh na lyžiach a severská kombinácia. V Osrblí sa konal biatlon. V týchto disciplínach sa súťažilo od 24. januára do 1. februára. V Španielsku - v Granade - boli ostatné disciplíny. Alpské lyžovanie, curling,

kras
l'ado
čase
valo

Slov

Je za
vybo
ka, P
zálu
je jej
ky na
10 k
km.
kovo
dobr
sled

Mim
Foto:

krasokorčuľovanie, akrobatické lyžovanie, ľadový hokej, šorterk a snowboarding. V čase od 4. februára do 14. februára sa bojovalo o „vzácne kovy“ v Španielsku.

Slovensko a naši reprezentanti

Je zaujímavé, že všetky medaily, ktoré boli vybojované, vybojovala jedna naša študentka, Paulína Fialková. 22 ročné dievča, ktorej záľuba je biatlon. Ako sama hovorí - Osrblie je jej druhý domov. Zlato - rýchlostné preteky na 7,5 km. Striebro - stíhacie preteky na 10 km. Bronz - individuálne preteky na 15 km. Všetky tri medaily boli jej sen. V celkovom počte medailí sme sa umiestnili na dobrom 8. mieste. Zo 43 krajín. Pekný výsledok. Ako prvé v počte medailí sa umiest-

nilo Rusko, 39 medailí. Wau. Je super, keď sa mladí ľudia venujú športu a vedia vybojovať cenný kov. Dúfam, že v budúcnosti bude Slovensko reprezentovať čoraz viac a viac mladých športovcov. Paulíne blahoželáme a ďakujeme za parádnu reprezentáciu.

Generačné

2015

ICE HOCKEY
WORLD
CHAMPIONSHIP
CZECH REPUBLIC

„Šok pre Slovákov, píšu české médiá o prehre s Francúzskom“

„Päť dôvodov, prečo majú Slováci problémy s postupom do štvrtfinále“

...aj takéto titulky sa objavovali počas tohtoročnej májovej „návštevy“ našich chlapcov u susedov v Česku, kde s podporou stále vypredanej arény aj našimi fanúšikmi bojovali o víťazstvo, resp. o postup. Chalanom to nešlo tak, ako sme očakávali. Prvé zápasy s „ľahšími“ súpermi sme vyhrávali len tak - tak. So silnými súpermi sme hrali vyrovnané zápasy. Smutné, že až posledné dva zápasy boli tie najlepšie. Fanúšik je hrdý, keď vyhrávame a verný, keď prehrávame. Nemali by sme smútiť. Nedostali sme sa do štvrtfinále a skončili sme na 9. mieste. Nakoniec sme sa rozlúčili aj s naším trénerom Vladimírom Vůjtkom. Jeho éra koučovania sa naplnila. Dúfame, že budúci rok sa naši chlapci dostanú ďalej, aby sme mohli mať všetci úsmev na tvári.

„Vůjtek: Koledovali sme si o to. Turnaj psychicky nezvládame“

**„Čaká nás boj o záchranu, tvrdí Vůjtek po zbabra-
nom zápase“**

„Slov
beh:“

Pozrim
Kanade
majstro
lepšie.
domov
Najväč

„Svet
na: G

2015

WORLD JUNIOR
CHAMPIONSHIP
CANADA
Toronto - Montreal

derby

„Slováci dokonali rozprávkový príbeh: Takto ospevujú mladých hrdinov svetové médiá“

„Bronzovým hrdinom gratuloval aj prezident: Tieto slová adresoval Réwayovi a spol.“

Pozrime sa bližšie na MS, ktoré sa konali v Kanade v zime na prelome 2014/2015. Tieto majstrovstvá dopadli pre Slovensko oveľa lepšie. Juniori zahviezdili a potešili. Prišli domov s bronzovými medailami na krku. Najväčšou hviez

-dou sa stal brankár Denis Godla. Aj vďaka nemu sme skončili na tretej priečke, na čele s Ernestom Bokrošom. Pevne veríme, že sa chlapcom bude dariť aj ďalej a budú hrou reprezentovať Slovensko aj na seniorských MS :-).

„Svet obdivuje slovenského gólmána: Godla najužitočnejším hráčom turnaja!“

„Reakcie hokejových osobností na zisk bronzu: Golonka, Čiger a ďalší o skvelom úspechu mladíkov“

Z mnohých
odvšadjal
zlje chiri
ňepodozr
nad tjet
krupobitj
zreljeho u
našej kraj
staršlivich
že sa úsko
prichodí,
vja

luž, z tej g
atočí hlava
rečítali cel
ísali, ak by
nali by sm
avíc. A tot
ísala z 9. s
ykovej úpr
it Štúr. Ta

„Za

Všetci
hodín
vedec,
Všetky p

Nastávajúca bjeda.

Z mnohých a temer všetkých stran vlasti našej dochoďja zlje chíri o pominulej žatve, odvšadjal i z tých najúrodnejších krajín sa žalujú že bolo síce slami dosť ale zrna málo, zlje chíri dobebugú z horných našich krajou že tam pre ustavičnje dašde a plušte zbožja nepodozrievalo a zemjaki, ostatnja v zlích časoch nádeja, vimokajú, hroznejšie ešte nad tjeťo ženú sa z rozličných a nájme z horných krajou vlasti našej správi o búrkach, krupobíťjach, privaloch, povodňach, ktorej mnoho, veľmi mnoho pola zasjateho a zreljeho už obilja spustošili a pri tom aj vela inšej škodi narobili; z Halíče, susednej našej krajini, oznamujú nám úradnje správi že tam už tisíce a tisíce ludu následkom staršlivich povodní bez chleba, bez domu, bez všetkjego zostali; zavjerať teda musíme: že sa úskostní rok približuje a že nájme na hornje strani vlasti našej nešťesťja a bjeda prichodí, tím vetšja, že už pominulí rok tam málo čo dozrelo a jako sme zakusili vo vjacej tamejších stolicach hlad a všeljaká s tímto spojená bjeda panuvali.

Polyglot

L'udovít

Nuž, z tej gramatiky sa vám možno trochu zatočí hlava. Možno ste ten úryvok ani neprečítali celý. Ale takto by sme i my dnes písali, ak by sme používali štúrovčinu. Nemali by sme ypsilon, postrach školských avic. A toto je úryvok z kompletného 12. čísla z 9. septembra 1845, v pôvodnej jazykovej úprave, ako to napísal sám L'udovít Štúr. Tak čo, brali by ste štúrovčinu?

„Za osud národa zodpovedný je sám národ.“

Všetci ho poznáme z dejepisu alebo hodín literatúry. Významný jazykovec, politik, historik, kodifikátor... Všetky poučky by sme dokázali odra-

potat' odpredu i odzadu. Ale vedeli ste, že L'udovít vedel ďalších 10 jazykov? A my sa chytáme za hlavu len pri zmienke o druhom cudzom jazyku, no v L'udovítovej písanke z gymnaziálnych čias v Rábe (dnes Győr) by sme našli krasopis z latinčiny, maďarčiny, nemčiny, gréčtiny a slovákizovanej češtiny. Aby toho nebolo málo, hovoril aj po francúzsky, poľsky, srbochorvátsky i rusky. Učil sa aj po hebrejsky a anglicky, istý čas rozmýšľal i o štúdiu indického jazyka. Je zrejmé, že neovládal všetky jazyky aktívne, no takéto množstvo jazykov už o niečom svedčí. Ved' všetci dobre poznáme staré známe: „Kol'ko rečí vieš, toľkokrát si človekom.“

My, študenti, naňho možno často nadáva-

me, a pritom sme ho ani nepoznali a ani nevieme, prečo ho osočujeme, možno len tak – zo zvyku. Ale dokázali by ste obetovať celý svoj život za národ? Mnohí ľudia ho kritizujú za to, že sa nikdy neoženil, ba dokonca od toho odhovráľal svojich priateľov. Po svadbe Sama Chalupku s Eufraziinou Turanskou napísal v liste Ctiborovi Zochovi: „Samuelovi Chalupkovi po Vše-slávii zazvonili; mne již docházejí pohřební verše. Vzornou tuto horlivost, lichotící žena zakopala. Pokoj prachu!“ A s Jozefom M. Hurbanom často viedli rozpravy, ktoré vyústili k hádkam. Štúr sa nakoniec zmieril s Hurbanovou svadbou a aj naďalej ostali blízkymi priateľmi a spolupracovníkmi.

*„Otvorte svoje dlho stiesnené srdcia,
Slovania, naberte s Božou pomocou odva-
hy k činom.“*

Ludovít Štúr

Ludovítovo srdce však tiež zahorelo láskou. Ale v oboch prípadoch vyhral rozum nad srdcom. Prvou ženou bola Marie Pospíšilová, s ktorou sa zoznámil v Hradci Králové. Ludovít sa poznal s Mariiným bratom Jaroslavom, ktorý bol redaktorom časopisu Květy, do ktorého Štúr prispieval. Jaroslav poslal Ludovíta k nim domov, do Hradca, aby odovzdal balík. Nanešťastie alebo našťastie (kto vie) spadol a zranil si ruku, preto si musel pobyť v Hradci predĺžiť. Práve vtedy medzi nimi vznikla obojstranná citová náklonnosť. Nakoniec sa Ludovít vzdal vzťahu s Mariou a rozhodol sa obetovať službu národu. Marii venoval pod pseudonymom Boleslav Záhorský zbierku básní, ktoré vyšli v časopise Květy a definitívne sa s ňou rozlúčil básňou Rozžehnaní. Maria sa neskôr vydala za nemeckého lekára a spolu mali 16 detí. Druhou láskou Ludovíta Štúra

bola Adela Ostrolúcka, ktorú doučoval poľštinu i slovenčinu. Adelin otec pomohol Štúrovi získať poslanecký mandát za mesto Zvolen. Adela neskôr ochorela na týfus. Ludovít o jej chorobe nevedel. Zomrela v deň, keď jej nič netušiaci Ludovít písal list. O Adelinej smrti píše aj v liste svojmu priateľovi Hurbanovi: „...Pravdivo si posúdil

tú, ktorá plná lásky k nám nás opustila, srdce moje už i tak na všetky strany rozkvácané odchodom svojím mocne ranila. Bol to zvláštny tvor, viac duch ako telo, vzdelanosti a šlechtnosti neobyčajnej, a lásky k nám, jako i z jej písomných pamätníkov vidno, najvrelejšej. Taký tvor sa riedko rodí

a ešte
jako
odber
hynú
naša
hovor
dali:
od ná
My c
to pr

„S
da

Po s
Ludo
vensk
sa roz
podar
cesta.
nasle
ich p
ignor
níka
žiado
chádz
literár
ne, 1.
Na n
dokor

„K

Slove
jich n
venčin
pri zj
národ
Kollár
toval
společ
Slová

Radka
Foto: in

a ešte redšie vychová, určený viac Bohu ako svetu. Tak vidíš, jeden po druhom sa odberajú z našich drahých a nádeje naše hynú jedna po druhej. Veru nehodná je tá naša čiastka zemská, ako najpravdivejšie hovoriš, aby sme si i málo len na nej zakladali: klame a hynie všetko! A i nepravda je od nás, keď si na to ideme voľačo zakladať. My chytili sme sa do služby ducha, a preto prejsť musíme cestu života trnistú. ...“

„Slovan nosí všetko v srdci a v duši a dokáže to vyjadriť aj silou prejavu.“

Po svojich vysokoškolských štúdiách sa Ľudovít nadchol myšlienkou vydávať slovenské politické noviny a túto svoju ideu sa rozhodol zrealizovať, čo sa mu nakoniec podarilo. Avšak, predchádzala tomu dlhá cesta. Vypracoval predbežný plán novín a nasledujúce štyri roky posielal žiadosti o ich povolenie. Rada a palatín ich úspešne ignorovali. Nakoniec sa obrátil na panovníka Ferdinanda V., ktorý vyhovel jeho žiadosti. 15. júna 1845 vyšiel Ohlas o vychádzaní Slovenských národných novín a literárnej prílohy Orol tatranský. A konečne, 1. augusta 1845 vyšlo prvé číslo novín. Na niektorých miestach na Slovensku sa dokonca rozhoreli vatry a konali oslavy.

„Kto žije duchom, v tom žije celý svet a on v celom svete.“

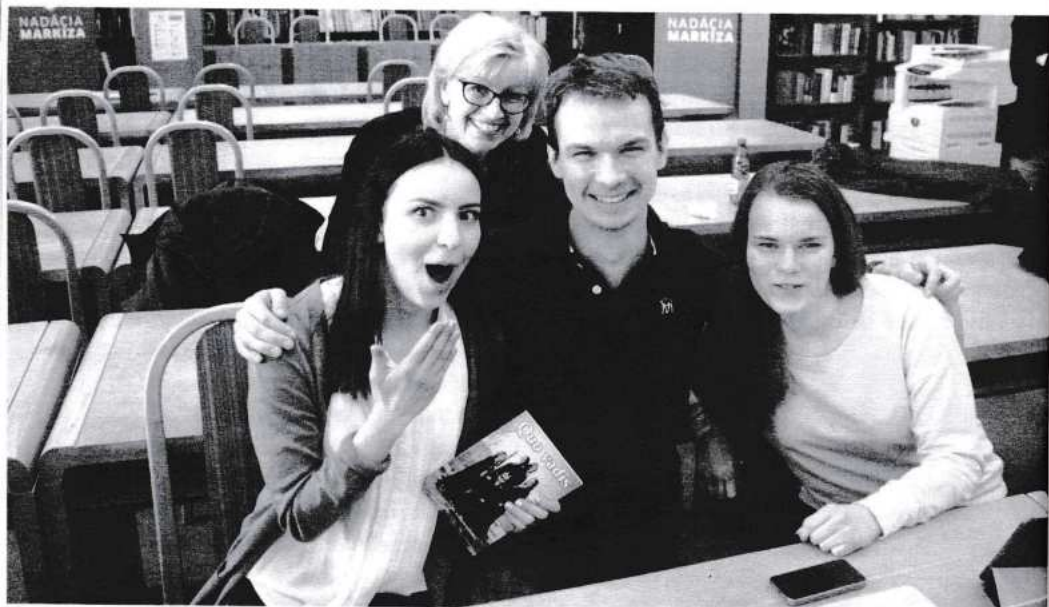
Slovenské národné noviny mali však aj svojich nepriateľov. Boli písané v Štúrovej slovenčine, a preto ich považovali za prekážku pri zjednocovaní českého a slovenského národa. Proti novinám sa ostro postavil Ján Kollár, ktorý proti novému jazyku argumentoval v rozprave Hlasové o potrebe jednoty spoločného jazyka pro Čechy, Moravany a Slováky. Noviny vychádzali dvakrát do týž-

dňa, príloha Orol tatranský každý druhý týždeň. Náklad bol od 400 do 800 kusov. Celkovo dosiahli počet 292 čísel s 1168 stranami. Vypuknutie revolúcie na jar 1848 urýchlilo aj zánik novín. Posledné číslo vyšlo 9. júna 1848. Po revolúcii Štúrove pokusy o opätovné vydávanie politických novín stroskotali.

„História pre živý národ je to, čo pre človeka svedomie.“

Teraz je ten správny čas zastaviť sa a namiesto bezduchého túľania sa životom, trochu sa vrátiť v čase. Teraz, keď oslavujeme 200. výročie narodenia Ľudovíta Štúra je príležitosť pred nami. Príležitosť spoznať svoju minulosť, spoznať minulosť našich predkov. Sme sklamaní zo života a z našej krajiny. Ale MY máme byť na čo právom hrdí. Máme za sebou krásnu históriu popretkávanú krvou a mozolmi našich otcov. Robili to pre nás a my sa im takto odvdáčujeme? Zabudnime na chvíľu na naše bolesti a radujme sa z toho, čo nám po nich ostalo.

Jedna vášeň Jeden tím

Part 1

Konečne. Konečne sme sa dočkali. My, nové odvážne a zanietené, duše časopisu Quo vadis sme dostali šancu ísť na najlepšiu akciu mladých žurnalistov – Štúrovo pero. Sen každého nádejného žurnalistu či grafika. Dostať takúto ponuku, to nie je len tak. S ňou prichádzajú problémy typu: čo si zbaľiť, čo kúpiť a naopak, čo vybaľiť. Začnete rozmýšľať nad tým, či ste odvieďli dostatočne dobrú prácu a či si najbližšie dva dni náhodou nevypočujete viac kritiky ako pochvaly. Horíte zvedavosťou, akého host'a organizátori tento rok pozvú. Bude to opäť nejaký politik, ktorého si študenti,

zás
neja
pok
poň

Pa

Po
vám
by
Ale
Prej
vôň
die
Mie
to is
celo
moh
Zasa
jedn
inl j
S na
kenc
Drax
te st
mysl
sa p
Doko
nášn
ku. V
Marl
chod

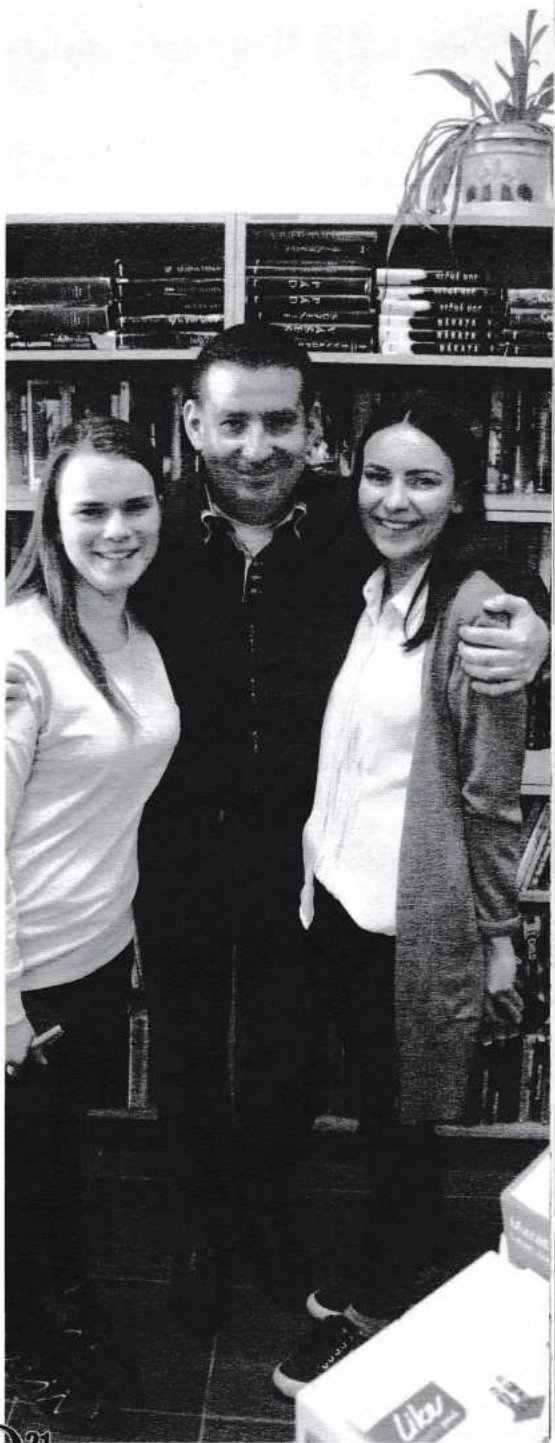
Disk
šom
stva,
ide n
najvä
stran
že Lu
pät'na
ani te
nám p
vá ko
nie :-

zástupcovia časopisov „vychutnajú“, alebo nejaký športovec, ktorý vás inšpiruje svojou pokorou a odhodlaním? A začnete túžiť aspoň na chvíľku sa mu podobat’...

Part 2

Po príchode zistíte, že to, čo ste si zbalili, vám je na nič a to, čo ste si zabudli doma, by ste momentálne potrebovali najviac. Ale v tej chvíli vám to už môže byť jedno. Prejdete dverami zvolenskej knižnice a vôňa úžasnej kávy Julius Meinl vás doveďie až do obrovskej siene. 1, 2, 3, 4, 5...200. Miestnosť plná nadšencov, ktorí čakajú na to isté, čo vy. Chcú počuť pochvalu za svoju celoročnú drinu alebo aspoň kritiku, aby sa mohli zlepšiť a raz sa tej pochvaly dočkať. Zasadli sme a vypočuli si pravidlá, no len jedno nás potešilo najviac. Káva Julius Meinl je „free,“ respektíve za jednu básničku. S napätím sme čakali na hosťa tohto víkendu. Bol to pán minister školstva Juraj Draxler. Nechcela by som na jeho mieste stáť ani sekundu. Študenti si dobre premysleli každú jednu otázku a pán minister sa poriadne zapotil pri odpovediach na ne. Dokonca sa nám pochválil, že aj keď šéfuje nášmu školstvu, on sám študoval v Anglicku. Vskutku zaujímavé. Generálny riaditeľ Markízy Matthias Settele nám zasa priblížil chod a vedenie televízie.

Diskusie o časopisoch sme začali s Lukášom Dikom, riaditeľom sekcie spravodajstva, športu a publicistiky RTVS. „Čo vám ide najlepšie vo vašom časopise, s čím máte najväčší problém?“ „Sú fotky na titulných stranách strojené?“ To bolo prvé znamenie, že Lukáša náš časopis zaujal. Patrik Herman, päťnásobný držiteľ Ceny OTO, sa nezaprel ani tento rok, a to, čo sme o ňom počuli, sa nám potvrdilo aj na vlastné oči, uši. Pásiková košeľ a síce chýbala, ale neomylný humor nie :-). Pavol Vitko, hlavný

štátny radca, sa s nami podelil o svoje životné skúsenosti a náš časopis ohodnotil tento rok o jednu jednotku viac. Piatimi. To bolo druhé znamenie, že sme zaujali, ba dokonca sa zlepšili.

Part 3

Večerné potulky krásnym Zvolenom, piz-za, bujará diskusia. Zhodli sme sa, že osud nášho časopisu visí na vlásku, a tak sme to zapili.... horúcou čokoládou, za ktorú týmto vďačíme ujovi Čižmárovi :-). Kým my sme v strese sedeli a počúvali odborníkov, on našiel miesto na oddych – čokolatériu.

Part 4

Nastala chvíľa vyhlásenia víťazov jednotlivých kategórií. Ó, pardon. Zabudla som na krstenie publikácie Štúrovo pero, dve desať-ročia novinárskeho talentu. Vyše 270-stranová kniha mapuje 20 rokov prestížnej študentskej novinárskej súťaže Štúrovo pero a nechýbajú v nej ani postupné úspechy nášho časopisu. Bola to krásna a dojemná chvíľa, pri ktorej podľa Paťových informácií sála zvolenskej knižnice zažila druhé standingo-va-tion vôbec. Nemohli sme obísť ani Ľudovíta, ktorý tento rok slávi 200. narodeniny, preto sme mu spoločne na námestí vzdali hold.

Konečne prišli na rad aj ocenenia. Menovali kategóriu za kategóriou a náš časopis nikde Strpli sme a netrepežlivo čakali... Je tu 92 časopisov, ale možno, snád', predsa len... „A prvé miesto ceny Markízy získava časopis Quo vadis!“ „Áno, dokázali sme to.“ Opäť sme bodovali a zlepšili sa. Aby toho nebolo málo, v ten deň sme zabodovali hneď dvakrát.

Radka Neubertová získala spomedzi 57 účastníkov prémie PEVŠ za individuálnu tvorbu! A my jej gratulujeme a tešíme sa spolu s ňou. Úspech, ktorý veľmi teší, ale núti nás zároveň zaväzuje. Otvára možnosti, ale núti nás našu prácu neustále skvalitňovať. Ne-predovšetkým motivuje. Je dôkazom, že entuziazmus spojený s primeranou dávkou zodpovednosti prináša ovocie.

Viete, po takomto víkende nemôžete odísť domov inak, než plní odhodlania, nádeje, nápadov i inšpirácií. Jedná vašeň, jeden tím. Táto veta nám rezonovala v ušiach na ceste domov. Pochopili sme, že ak všetci kopeme jedným smerom, dopadne to dobre. A to bolo asi to najpodstatnejšie, čo sme potrebovali počuť. Bojovať spolu, nevzdávať sa a na konci pochopiť, kam spolu kráčame.

Quo vadis?

Chod
šikov
votný
nec.

na in
svojh
vá ná
my sa

Zača
a ná

„vys

ako

D: A

vysní

chcel

tom,

som

stroje,

nom

tu tá

na sku

M: A

vysok

nom

aj tým

listiku

stat' sa

mieni,

vďačn

žurnal

Čo va

lo, čo

D: Ne

naplni

viem p

Na slovíčko s "ex" II

(Ne)vysnívané

Chodbami nášho gymnázia už prešlo mnoho líkových mladých ľudí s originálnym životným príbehom. Každý z nich mal iný koniec. Naši minuloroční maturanti sa pobrali na iné chodníky a začali písať iné kapitoly svojho života. Dávid Szőke a Mária Pachová nám scenáre svojich príbehov priblížili a my sa chceme o nich s vami podeliť.

Začali ste študovať na vysokej škole a nás by zaujímalo, či je to tá vaša „vysnívaná“, o ktorej ste snívali už ako malé deti.

D: Ak mám povedať pravdu, neviem, či je vysnívaná. Nedá sa povedať, že by som nechcel byť hercom, ale nepremýšľal som o tom, ba dokonca ani nesníval. Od malička som tancoval, spieval, hral na hudobné nástroje, a to je podľa mňa vyvrcholenie v jednom z odvetví, ako je herectvo. Až teraz je tu tá možnosť premeniť snívanie o herectve na skutočnosť.

M: Ako malé dieťa som, prirodzene, nad vysokou školou nepremýšľala. V pubertálnom veku sa moje myšlienky začali uberať aj týmto smerom. Vtedy som ale na žurnalistiku vôbec nemyslela. Mojim snom bolo stať sa učiteľkou. No, ako sa vraví, človek mieni, Pán Boh mení. Teraz som veľmi vďačná, že smeroval moje kroky na katedru žurnalistiky.

Čo vaše očakávania na škole naplnilo, čo prekvapilo a čo sklamarlo?

D: Naviem jednoznačne povedať, čo ma naplnilo. Dáva mi to do života niečo, čo neviem presne pomenovať. Radosť? Šťastie?

Prekvapujúce bolo pre mňa naozaj všetko. Je to predsa niečo nové. Nikdy som sa nepozeral na svet tak detailne. Učil som sa byť pozorný, pokojný, napätý, uvoľnený, naučil som sa všimnúť si bežné veci, ktoré má človek priamo „pod nosom“, a predsa ich prehliada. Sklamanie som na škole zatiaľ nezažil, snáď ani tak skoro nepríde.

M: Pred nástupom do školy som mala veľa očakávaní a väčšina z nich sa naplnila. Vždy som chcela pracovať v rozhlase, a to mi bolo dopriate už hneď v prvom semestri. Sklamaním pre mňa bolo akurát to, že môj internát je veľmi ďaleko od univerzity.

Koľko úsilia ste museli vynaložiť, aby ste sa dostali na školu snov? Opätovale vám škola vaše úsilie, alebo dúfate, že vám ho opätuje v budúcnosti?

D: Aby to bolo jasné, prihláška ma niečo stála (smiech). Inak namáhavá príprava výberu poézie či prózy, piesne a pohybovej etudy, stretávanie sa s ľuďmi, ktorí mi pomohli nielen v artikulácii a v pohybe, ale aj v speve pred prijímacími skúškami. Dokázal som to. Na druhé a tretie kolo prijímacích skúšok nám už škola poslala prospekty s monológmi a s dialógmi. Písanie umenovedného testu, pohybové zdatnosti, spev. V škole som toho až tak veľa zatiaľ neurobil, no pevne verím, že sa to nazbiera a budeme

spokojní aj ja, aj škola.

M: Pravdupovediac, nebolo až také ťažké dostať sa na školu, kde práve študujem. Využila som všetko, čo som si za štyri roky štúdia na GKM nazbierala. To znamená som sa pýšila školským časopisom, výhrami na literárnych súťažiach a, samozrejme, využila som všetko to, čomu nás priučila naša obľúbená učiteľka slovenského jazyka a literatúry, uč. Helena Čízmárová, za čo jej veľmi ďakujem. Zistila som, že na žurnalistiku sa nedostanem len vďaka vedomostiam, ale aj ležité je, či viem vystupovať a komunikovať s ľuďmi, či som kreatívna.

Aký je svet s novými spolužiakmi a učiteľmi? Čo sa zmenilo? Čo je iné?

D: Zmenilo sa toho veľmi veľa. Najbližšie k nám majú asi učelia herectva, je to „profesionálna blízkosť“. Také rodinné, to bolo na GKM, to už asi nikde nebude. Učiteľov nezaujímajú, či chápeme, alebo či bíme hluk na hodine. Pre nich je podstatné odučiť. A spolužiaci? Tých som mal a teraz ich nosím v srdci. Spolužiaci z GKM. Teraz mám len „kolegov“.

M: Ten svet je rozprávkový. Musím povedať, že som vždy mala šťastie na skvelých lektív v triede a prívetivých učiteľov, ktorí

mali snahu pomáhať svojim študentom. Táto milosť ma neminula ani na univerzite. Keďže mám spolužiakov zo všetkých kútov Slovenska a všetci máme iný prízvuk, hovorí medzi nami zábava už len pri obyčajnom rozhovore.

Bojíte sa skúšok? Aký to bol pocit stať tvárou v tvár prvej skúške?

P: Bál som sa a pot zo stresu sa stal mojou stikou časťou. Prvú skúšku som mal z techniky. Dôlasku. Povieť vám, nikdy som sa nestaral, len dobre dýcham, lenže tu sa známkuje aj toto. (smiech) Momentálne je to lepšie a stres musím odbúrať, som predsa budúci inžinier.

M: Samozrejme, že som sa skúškového obdobia veľmi bála. Zo začiatku som sa upokojovala len ustavičným opakovaním, že je to ešte ďaleko. Čas na vysokej škole však beží neskutočne rýchlo. Nevedela som, čo mám očakávať, ako budú k študentom pristupovať učitelia... Našťastie, všetko dopadlo na výbornú a myslím, že ďalších skúšok sa už báť nebudem.

Chceli by ste niečo odkázať nám neskúseným a nerozhodným? Poradiť, ako zobrať život do vlastných rúk a ako sa rozhodnúť pre správnu školu, či správny krok znamenajúci iný, lepší život?

D: Robte to, čo vás baví. Ostatné sa vyrieši. A školu si vyberajte podľa seba, pre vás a váš život, nie podľa rodičov.

M: Poradila by som vám len toľko, že každý sa musí rozhodovať sám za seba. Rodičia, kamaráti či učitelia vás môžu iba podporiť, alebo vám poradiť vo výbere, no pri voľbe musí zavládnuť hlavne vaše slovo. Ak vás niečo veľmi baví, tak si choďte za tým nikým sa nenechajte zdeptať. No a, samozrejme, ako nám to stále pripomínajú

pedagógovia, učiť sa ozaj nie je na škodu a nikdy nie je na nič neskoro.

A ešte posledná čerešnička na torte: Využili ste rady našich učiteľov aj na vysokej škole?

D: Ak máte na mysli rady učiteľov z GKM, tak áno. Keď idem spať, v ušiach mi znie: „Daj si desať!“ A tým by som chcel pozdraviť pána učiteľa Gardoša. Najviac využívam jednu jedínú radu, ktorú na GKM budete počuť ešte veľakrát: „Učte sa, lebo budete mať potom toho veľa!“ Nebol by som si pomyslel, že to poviem, ale je to pravda (smiech). Držte sa a buďte dobrí, nech nie som sám!

M: Ak mám pravdu povedať, tak ani nie. Ak si neviem dať rady a netuším, čo mám robiť, skôr sa obraciam na kamarátov, ktorých tam mám naozaj požehnane a som za každého jedného vďačná. Viem však, že ak by som si išla po radu ku ktorémukoľvek učiteľovi, určite by som ju dostala.

Dávidovi a Majke ďakujeme za rozhovor a prajeme im veľa úspechov v štúdiu i osobnom živote.

WELCOME MY FRIENDS!

Have you ever experienced that feeling when you can hear English language instead of Slovak at the school hall? You can hear people speaking English although they proved they couldn't speak any English. Yes, of course, it is interesting and even more you can gain a lot of unforgettable experience. Haidy, Robert, Mia and Lida are four young people of different nationalities from Egypt, Taiwan, Indonesia and Ukraine. Those four young people conjured up a smile on our faces and showed us how small the world around us is. We have asked them how they perceived our country.

Why did you choose Slovakia? What was the reason?

H: I wanted to Visit Europe. I liked an idea of "Educate Slovakia" project and the timing were good for me.

R: Well, firstly it was, because I really wanted to go to Europe. I have learned English for many years and at my university I have actually learnt a lot about western literature and I am really fond of them. Hence I decided to go to Europe, to see more and learn more. Secondly, a lot of people in Taiwan don't know Slovakia and I felt it was very new and I really wanted to go to this

to know more about this nation and share it with my friends.

M: At first, I chose the country based on the location. I had been looking to go to Europe before I applied for the project. I asked for people's opinion about the suitable country for me, and I could conclude that Poland and Slovakia were the best countries for me. I learned about these two countries and had interviewed with these two countries. I was accepted in these 2 countries, but then I chose Slovakia, because the project was interesting, and it is more suitable for me. Košice, which is the city that I applied for also impressed me with the title "European Capital of Culture". This city triggers me to learn more about the culture and convinced myself to choose this country.

What did you think when you saw our town, country for first time?

H: I thought that the next 6 weeks will be very different for me, I was excited. And I was right! (laugh)

R: Actually, the first time I heard about your country was at high school. I met a guy from Slovakia. To be honest, I didn't have a good impression of him. But when I first saw your country and towns in person I found it was really cool country. I love the old town especially. It was like a toy town and much like what I thought Europe was.

M: "God, where am I now?" that was my first impression when I arrived in Košice. I was little bit culture shock because I live in metropolitan city that has lot of skyscrapers, big buildings, big population, and so on. But as the time went by and I saw different parts of Košice- the cathedral, museums, the park, I started to think "I love this city, it is very beautiful and worth to visit".

Can you compare your and our country? Which one is better?

H: Every country has its own positives and negatives. I can't say which one is better. Slovakia is very beautiful and Egypt is my country.

R: Well, it is very hard question. It is hard to say which one is better. I like both countries. But I have to say I have been living in Taiwan for 18 years. My life style is pretty Taiwan. So living and environment in Taiwan is much more suitable to me. For instance I really need night snack, which is the meal before going to bed. But people in Europe mostly get after work very early and I won't be able to find any restaurants or food stands at night. Besides, Europe's night is said to be very dangerous. So I don't really go outside to buy anything at night. But Taiwan is really safe.

M: Ha
depende
certain
ernment
Yet, if
country
can say
while
tion an

What much

H: Th
more f
differ
learnt
about
around
everythin
costs.

R: Th
me pos
age an
gave n
people
money
And I
when I
M: Th
precio
develo
come
have s
ally co
costs a
but wo

What try?

H: Sh
(laugh
R: Ea
In my

Zuzka
Foto: ar

M: Ha, ha, ha, that's a tricky question. It depends in how you see each country with certain perspective. If I see from the government system, I could say yours is better. Yet, if I see from the natural beauty of each country, mine is much better. If I conclude, I can say your country is good to live and stay while my country is good for tourist attraction and worth to visit.

What did a project give you? How much did you spend for it?

H: The project gave me more confidence, more flexibility, more understanding about differences between each nation. And I learnt a lot of new information and things about other countries. I spent for a project around 1000 euros including almost everything - a ticket, the living and travelling costs.

R: The project has given me a lot. It made me possible to be in Europe at such a young age and stay there for a long time. It also gave me a lot of chances to interact with the people there. To be honest I did not count money. But it was not that hard to afford it. And I did not go to a very economical style when I was there.

M: The project gave me such amazing and precious experiences. I improve my self-development skills and it makes me become a better person. According to me I have spent a lot of money. But I didn't really count it. But only for the plane ticket it costs about 1200 USD. Yes it's expensive, but worth to spend!

What was weird for you in our country?

H: Shops and Stores close really early. (laugh)

R: Eating soup first when you have lunch. In my country, it comes usually at the end.

M: Your food! It is weird that only few people who like chili and you also don't put chilli in your food. In Indonesia, food will be tasteless if we don't put chilli or something hot to our food.

What is your best experience, memory from this project?

H: I have a lot of memories. It is hard to say which one is the best. I can say that I have at least a good memory for every day I have spent in your country.

R: A lot. But probably it was walking among the westerners faces. And well, bicycling in Wien when I travelled there.

M: Every single minute that I spent in Košice was the best memory that I've ever had; Join this project, meet amazing people from the project, teaching and meet the students, live with my host family, the presents, and everything. I remember everything, and I won't forget it!

Did you find good friends during the project? Do you miss them?

H: I met a lot of people in this project that I like. And I can call some of them my friends. I miss them and I will miss them more and more every day until I see them again.

R: Yes, I did. They were all so awesome. They took so good care of me. I believe I will miss them so much.

M: Yes, lot of good friends or even best friends. I miss them every day, every time they always remind me how good it was to be here. They actually motivate me to come back here again.

The editors thank to our foreign partners and friends for the interview and we hope once we will meet again. We wish them all the best.

Meno. Menu. Mena.

Stačí vymeniť jedno písmenko a slovo nadobúda iný význam. Ako v prípade názvu tohto článku. Mena. Tobiáš, Andrea alebo Peter. Menu. Vyprážené kuracie rezne a zemiakový šalát k tomu či bryndzové halušky. Mena. Euro, dolár, marka či zloty, koruny. Pamätáte si ešte naše staré dobré slovenské koruny?

Ak by ste sa spýtali starších ľudí, s ktorou menou sa im hospodáril lepšie a jednoduchšie, odpoveď je jasná. Koruny. Niet divu, veď so slovenskými korunami vyrastali. No ide však iba o zvyk?

Čo sa týka mesačnej mzdy, tá sa prijatím eura veľmi nezmenila. Možno len v množstve bankoviek. Človek v slovenských korunách zarobil 10 000 Sk, teraz zarobí 300€. Ale v prípade potravín, dovolení či textilného priemyslu sa cenník rapídne zmenil a

my míňame viac, než zarobíme. Napríklad taká bežná a nevyhnutná potravina ako chlieb, stála kedysi šesť až sedem Sk. Teraz? Nedajbože byť hladný, lebo dnes za zaplatíte 1,80 €. Vezmite si kalkulačku a poďme spolu trochu kalkulovať - 1,80 € súčasná cena chleba, je približne 54 slovenských korún. Vyšiel aj vám rovnaký výsledok ako mne? S korunami v peňaženke by ste mali osem až deväť chlebov, no s eurami máte chlebič len jeden.

Chlieb stál kedysi šesť až sedem Sk. Teraz? Nedajbože byť hladný, lebo dnes zaň zaplatíte 1,80 €.

Aj vy máte v peňaženke čím ďalej, tým väčší prievan? Bol nápad vstúpiť do Európskej únie a prijať európsku menu skutočne dobrý? Mohli by sme o tom diskutovať hodiny a hodiny, no na nič by sme neprišli. Každý z nás to vníma inak. Euromena, ktorá mala byť prospešná, mi vzhľadom na predošlé výpočty až tak prospešná pre nás, bežných ľudí, nepripadá. Obchodníci, firmy, fabriky majú určite iný názor. Obchod je výhodnejší, rýchlejší, ľahší. Jednoduchšie obchodovanie medzi štátmi, stabilnejšia ekonomika. No nám, Slovákom, sa s priemernou mzdou 700 € mesačne žije ťažšie než Francúzom, ktorí každý mesiac zarobia cca 4000€.

My mladí eurá na koruny veľmi neprepočítavame, a tak nás hlava kvôli trom eurám nebolí. Možno je to dobré a možno nie. Nemáme starosti, no je otázne, či vieme šetriť a narábať s peniazmi.

Nám, Slovákom, sa s priemernou mzdou 700 € mesačne žije ťažšie než Francúzom, ktorí každý mesiac zarobia cca 4000€.

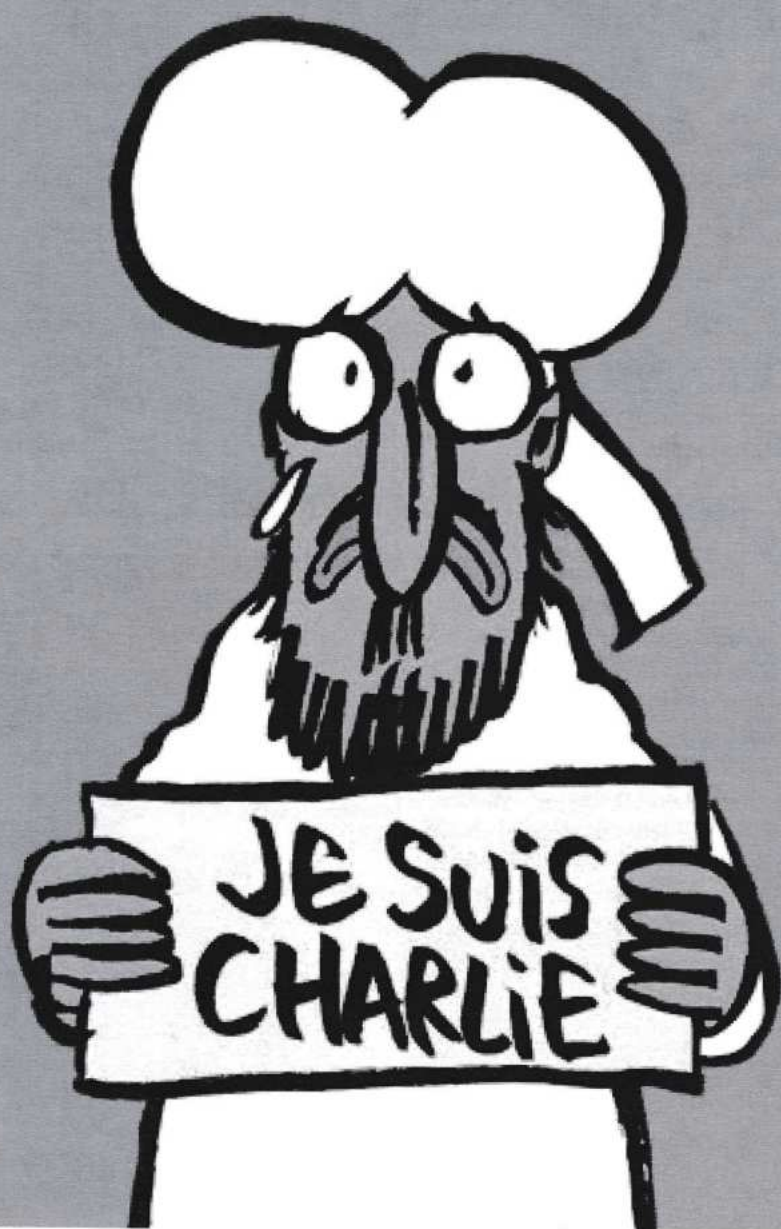
Nemíňajme peniaze bezhlavo. Sú ľudia, ktorí ich nemajú. Im sa počíta každý cent, ktorý my považujeme za bezvýznamný. Každým centom sme totiž bližšie k 1,80€ - ku chlebu.

ŠNADÁCIA
SLOVENSKEJ SPORITELNE

Míma
Foto: internet

**JE SUIS
CHARLIE?**

Charlie Hebdo je časopis, ktorý publikuje komiksy, karikatúry, fejtóny a vtipy. Je silne protináboženský. Terčom jeho vtipov býva katolicizmus, islam, judaizmus, politika či kultúra. Patrí k najkontroverznejším v zemi. 7. januára 2015 redakciu Charlie Hebdo v Paríži napadli traja ozbrojení teroristi, ktorí sa hlásili k Al-Káide. Išlo o pomstu za karikatúry proroka Mohameda. Pri tomto útoku zahynulo 12 ľudí vrátane šéfredaktora, dvoch policajtov, z ktorých jeden bol moslim. Útočníci z miesta činu ušli. Začalo sa pátranie po celom Francúzsku a nakoniec páchatel'ov našli 9. januára neďaleko Paríža. Atentát odsúdil aj duchovný vodca moslimov v Turecku či vodca skupiny Hamas. Povedali, že tento útok poškodil islamu viac než všetky kresby dokopy.

Po útoku sa celým Francúzskom i Európou ozývalo heslo: JE SUIS CHARLIE. Mnohé celebrity sa objavovali s odznakmi s týmto nápisom, napríklad aj na odovzdávaní cien Zlatý glóbus.

Napriek tomu, že tento denník prekročil isté hranice slušnosti a rešpektu, útočníci nemali na tento čin právo. Boli tu porušené dve základné ľudské práva: právo na život a právo na slobodu vyjadrovania a myslenia. Na druhej strane si myslím, že by sme sa mali navzájom rešpektovať a určiť si hranice, ktoré by sa nemali prekročiť. Robiť si posmech medzi sebou z niekoho v rámci normy je jedna vec, ale výsmechom prekračovať hranice, je už vec druhá. Obzvlášť z moslimov a z moslimského náboženstva. Väčšina moslimov žije v zlých podmienkach pre život. Sú to chudobné časti sveta, kde majú problém s každodennými potrebami. Títo ľudia žijú s Mohamedom každý deň, bez ohľadu na ich podmienky. Keď Moslimom urazíte Mohameda či ich vierovyznanie, budú to brať ako

urážku ich rodiny, ich každodenného života. Tak ako sa my postavíme za svoju rodinu keď na ňu niekto útočí, oni sa takto postavili za islam. Ale áno, aj ochrana náboženstva má svoje hranice.

Atentát vyvolal diskusie ohľadom moslimov v Európe. Európa bola, je aj bude multikultúrna. Multikulturalizmus nie je zlý. Ale nemá aj on isté hranice? Islam ako náboženstvo je založené na základoch židovského a kresťanského vierovyznania. Problém islamu je, že je medializovaný malými radikálnymi teroristickými skupinami ako Al-Káida či Hizballáh.

Nech je Európa multikultúrna, ale nech má isté limity. Ľudia, ktorí tu chcú žiť, by mali splňať podmienky Európy a nie naopak.

Otázkou teda zostáva: **Som Charlie?**

U
„Rod
krát s
otca.“
vá, sl
li a u
Nadá
potrel
svoj r
základ
dieta.
Rodin
svet.
chcú i
túžili
ho po
a práv
7. feb
vo vo
sko o
Kto p
berú
otázka
rozhov
názoze
naozaj
sklama
ličov
nia o r
je to u
budem
výcho
Reake
jaké. J

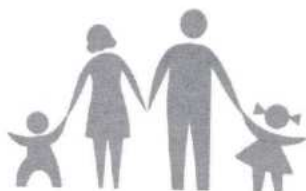
3x ÁNO, určite NIE!

„Rodina je dôležitá!“ „Príďte povedať trikrát svoje ÁNO!“ „Dieťa potrebuje mamu a otca.“ „Zaváži aj váš podpis.“ ... Takéto slová, slovné spojenia, vety, nás upozorňovali a upútavali našu pozornosť dennodenne. Nadácia, Aliancia za rodinu, považovala za potrebné, ba dokonca nevyhnutné, povedať svoj názor nahlas. Pripomenúť ľuďom, čo je základom a podstatou rodiny. Otec, mama, dieťa.

Rodina tu bola odjakživa, rodina tvorí tento svet. Žiaľ, niekoľkým ľuďom, ktorí už nechcú byť „single“, sa zapáčila zvrhlosť. Zastúžili si založiť rodinu s partnerom rovnakého pohlavia a ospravedlňujú si to „slobadou a právom“.

7. februára 2015 volebné komisie zasadli vo volebných miestnostiach. Celé Slovensko očakávalo, ako referendum dopadne. Kto príde vyjadriť svoj názor. Ako vážne berú občania problematiku danú v troch otázkach. Po náročných konverzáciách, rozhovoroch v televízii, ostrých výmenách názorov a toľkých teóriách bolo očakávanie naozaj veľké a napäté. Nakoniec však prišlo sklamanie. Bez mála 30% oprávnených voličov nášho štátu sa zúčastnilo rozhodovania o našej budúcnosti. Aké bezohľadné. Im je to už jedno, no nás to ešte len čaká. My budeme riešiť to, čo oni už nemusia – nás výchova detí čaká, ich deti sú už dospelé. Reakcie, ktoré prišli s výsledkami, boli dvojaké. Jedni sa radovali, že už im nič nestojí v

ALIANCIA ZA RODINU

cestě, a tí druhí mali hlavu v smútku.

...opäť je to tu. Rôzne konšpirácie a dôvody, prečo referendum nebolo schválené. „Ospravedlnenia“ ľudí prečo neprišli hlasovať. Veľký nátlak cirkvi? Neistota, či referendum niečo zmení? Možno. Žiaľ, všetko sú to len dohady, domnienky, výhovorky. Uveriť tomu, že informovanosť nebola dostatočná, je nemožné. Okolie, médiá, internet, to všetko tri mesiace nehovorilo o ničom inom, len o referende. Poľutovaniahodné je to, že Slovensko má 75% katolíkov a ani tí sa neunúvali zúčastniť sa a zmeniť hoci len kúsok tohto sveta. Myslím, že nastal čas konečne sa nad sebou zamyslieť, pretože toto naozaj o niečom svedčí. O čom, to už vie každý sám najlepšie.

And the Oscar goes to...

Veta
poča
krát.
to ro
Thea
ára p
mi,
striha
si ob
kový
so sv
Po pr
rej t
bod
a 3,8
tiny
zlata
na po

Cena
vaná
fii. K
li. Ky
po ne
my s
né fil
zelen
stále
grafik
Najle
novar
Oscar
tol“
a kan
filmo
ží dol
stojí,
večer
Aleja
obrov
Najle
stal H
ného

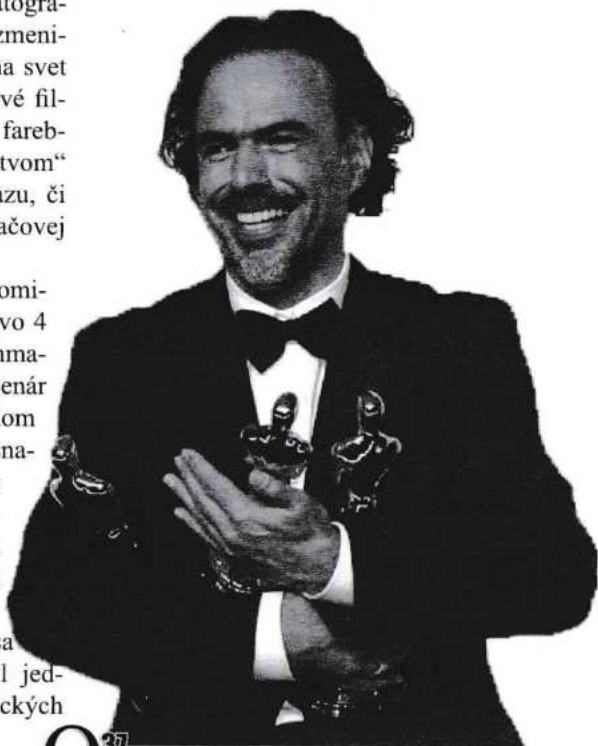
Veta „And the Oscar goes to...“ odznela počas poslednej Oscarovej noci celkom 24-krát. Najprestížnejšie filmové ceny sa tento rok odovzdávali už po 87. raz. V Dolby Theatre v Los Angeles sa to koncom februára poriadne hemžilo filmovými hviezdami, skladateľmi, režisérmi, scenáristami, strihačmi a, prirodzene, novinármi. Dámy si obliekli elegantné a luxusné róby od špičkových návrhárov a nechali sa fotografovať so svojimi polovičkami desiatkami bleskov. Po promenáde na červenom koberci, po ktorej túži asi každá žena, nasledoval hlavný bod večera. Odovzdávanie 34,3 cm veľkej a 3,86 kg vážiacej sošky, vyrobenej zo zliatiny medi, niklu, striebra a 24-karátového zlata. Úprimne, kto by si ju nechcel postaviť na poličku? :-)

Cena za zásluhy „alias“ Oscar je odovzdávaná absolútnym umelcom v kinematografii. Kategórie sa od počiatku trochu zmenili. Kým pred 80. rokmi prichádzali na svet po nemých čiernobielych filmoch prvé filmy so zvukom, alebo dokonca prvé farebné filmy, dnes sa už netajíme „tajomstvom“ zeleného plátna, strihu hudby a obrazu, či stále sa rozvíjajúceho umenia počítačovej grafiky.

Najlepším filmom sa stal Birdman. Nominovaný v 9. kategóriách získal celkovo 4 Oscary. Okrem najlepšieho filmu „uchmatol“ Oscara aj za réžiu, pôvodný scenár a kameru. Čierna komédia o bývalom filmovom superhrdinovi, ktorý sa snaží dokázať sebe aj svetu, že za niečo stojí, sa tak stala celkovo piatym celovečerným filmom mexického režiséra Alejandra Gonzáleza Iñárritu a zožala obrovský úspech.

Najlepším hercom v hlavnej úlohe sa stal Eddie Redmayne, ktorý stvárnil jedného z popredných svetových teoretických

fyzikov. Vo filme „Teória všetkého“ hral samotného Stephena Hawkinga, ktorému v 21 rokoch lekári diagnostikovali amyotrofickú laterálnu sklerózu – ALS (druh motorickej poruchy). Nedávali mu viac ako dva-tri roky, no dnes má tento veľký človek už 73 rokov a pri sledovaní tohto filmu mu ošetrovateľka musela utierať slzy. Hoci nechodí, nerozpráva a nedokáže používať ruky, komunikuje so svetom vďaka hlasovému syntetizátoru. Pomocou počítačového systému dokáže vytvárať prednášky, čítať knihy, študovať. Napriek svojej diagnóze získal doktorát v kozmológii, vydal niekoľko publikácií o Veľkom tresku, čiernych dierach a rôznych ďalších vedeckých témach, o ktorých my, bežní ľudia, ani nesnívame. Tento človek je teda stelesnením citátu: Všetko sa dá, len treba chcieť. A mne sa hrnuli slzy do očí už pri zhlíadnutí traileru...

Najlepšou herečkou v hlavnej úlohe sa stala Julianne Moore z filmu *Still Alice*. Postavila sa do role uznávanej profesorky lingvistiky, ktorej diagnostikovali ranú formu Alzheimerovej choroby. Zaujímavosťou je, že film režíroval Richard Glatzer, ktorý tiež trpí ALS a nemôže hovoriť. Film režíroval pomocou aplikácie na iPad, ktorá prevádzala text na reč a celé natáčanie trvalo necelý mesiac. Najlepším zahraničným filmom sa stal film našich susedov *Ida*. Poliaci sa teda môžu hrdó búšiť do hrude a sledovať dych berúcu snímku o mladej dievčinke stretávajúcej sa so svojou protikladnou tetou, a tak sa dostane na cestu odhaľovania rodinných tajomstiev a svojho pôvodu. Oscara získal aj film *Americký ostreľovač* za strih zvuku, ktorý je, samozrejme, o americkom ostreľovačovi. Avšak nie hocakom. Film je o legendárnom Chrisovi Kyleovi, najznámejšom ostreľovačovi v histórii Spojených štátov, ktorý sa preslávil presnou muškou. Má potvrdených 160 zásahov a viac ako 250 nepotvrdených. Vďaka tomu si vyslúžil prezývku *Legenda*. Avšak život tohto amerického hrdinu sa skončil tragicky. Zastreli ho kolega z armády, ktorý trpel posttraumatickým stresom a za Chrisovu vraždu dostal doživotie. *Crisis Hotline* získal Oscara v kategórii najlepší krátky dokumentárny film. Naj-

lepším krátkym animovaným filmom sa stal *Feast* a Oscara si odniesol aj najlepší krátky hraný film *Telefonát*. V animovaných filmoch dominovala Veľká šestka. Film *Selma* o docielení spoločenských zmien, ktoré zmenili dejiny, a teda aj Martinovi Lutherovi Kingovi, si odniesol sošku za najlepšiu filmovú pieseň – *Gloria*. *Kód Enigmy* sa takisto nenechal zahanbiť a odniesol si Oscara za adaptovaný scenár. Film *Chlapčénstvo*, ktorý sa točil neuveriteľných 12 rokov, si nakoniec odniesol len jedného Oscara, ktorý vybojovala Patricia Arquette v kategórii najlepší herecký výkon vo vedľajšej úlohe. Film *Whiplash* „uchmatol“ až tri Oscary, a to za: strih, mix zvuku a za vedľajšiu hereckú úlohu. *Grandhotel Budapešť* si zahol na päty filmu *Birdman* a z odovzdávania odchádzal s rovnakým počtom sošiek. Ovládol kategórie: výprava, masky, kostýmy a najlepšia pôvodná filmová hudba. Oscary sú rozdané. Blížia sa prázdniny, tak využime príležitosť a siahneme po týchto „oscarových“ filmoch počas dlhých a teplých letných večeroch.

OSCARS

Z Mekky do Mediny slovenského automobilizmu

Koncom apríla sa v bratislavskej Inchebe už tradične uskutočnila najprestížnejšia automobilová výstava roka na Slovensku, teda bratislavský Autosalón. A keďže som sa rozhodol prinášať horúce novinky z prvej ruky, osobne som ho navštívil. No, meral som tam cestu až z Košíc...

Cesta vlakom zadarmo síce trvala neuveriteľných šesť hodín a pohyb v centre nášho hlavného mesta bol dosť chaotický (kto tam bol, vie, o čom hovorím :-)), ale tá diaľka stála za to. Výstavaťatelia sa sústredili predovšetkým na európske značky smerujúce na náš trh, na svoje si však prišli aj vyznávači áut zo zámoria.

Precestovali kvôli nám oceán...

A pri ich najväčších skvostoch aj začneme. Ako prvý mi do oka padol jeden z najnovších a najvýkonnejších Chevroletov Corvette – model Stingray. V nádhernom modrom prevedení spolu s ďalším zástupcom kultových motorov V8 Ford Mustang (v špeciálnej edícii pre Európanov), reprezentovali najzaujímavejšie kúsky z USA.

Výber len toho najlepšieho...

Prejsť s fotoaparátom celú expo arénu a predierať sa cez davы zaniatených autíčkárov, mi zabralo niečo málo cez tri hodiny. Keďže som ale hľadal len tie najzaujímavejšie kúsky spomedzi

148 vystavovateľov, mal som čo robiť. No ani ten najužší výber sa sem celý nepomestí. Čo zaujímavé nám však ukázala Európa?

Dokonalosť z Európy na dosah...

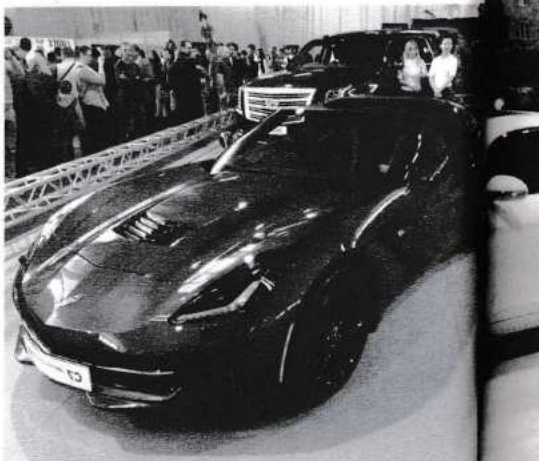
Automobilka Audi predstavila zas a znova upravenú verziu RS-6tky, tento raz však s výfukovým systémom Akrapovič. Stroj držiaci svojho času titul „najrýchlejšie európske kombi“ je teda zas o niečo ďalej.

Hanbiť sa nemuseli ani BMW- čkári za svoj nový hybrid BMW i8, ktorý vďaka vstavanému akumulátoru vykazuje vzhľadom k rýchlosti rozprávkovo nízku spotrebu. Je potrebné hned dodať, že na testovanie spotreby po dlhšej jazde v meste s vybitými a plne nabitými akumulátormi „neostal úplne čas“. A tak sa spomínané údaje o spotrebe predsa len berú s istou rezervou. Estetickou stránkou však oslovil mnohých, a tak nemá o priaznivcov núdzu.

Iba kúsok na sever...

Neobišiel som ani Britov. Dokonca som práve u nich strávil asi najviac času. Umením vylepšiť dokonalú vec dnes neoplýva každý. Jaguar F-type v nekompromisnej verzii „R“ je jednoznačnou výnimkou. Brutálnym výzorom a ešte brutálnejším výkonom si získal davy obdivovateľov, a preto bolo dosť problematické dostať sa

až k nemu a urobiť vhodnú fotodokumentáciu. Ani tu však naša redakcia nezlyhala :-).

Pre tých, ktorí sa radšej vyžijú v pohodlnej aute, pripravila spoločnosť Land Rover ich najluxusnejší model Range Rover pod názvom Autobiography. S neprehliadnutelnými prvkami perfekcionizmu z tohto auta sálal skutočne dojem, že konštruktéri mysleli na všetko.

Hlavne nezabudnúť na britskú aristokraciu...

Komu však nestačí priemerné pohodlie a potrebuje sa kochať nekonečnou dokonalosťou, pristúpi k značkám stojacim o niekoľko tried a vrstiev vyššie. Pod jedinou strechou sa zišli predstavitelia vrcholu techniky, ktorá sa dá natlačiť do auta. Bentley s modelmi Continental GT

Continental GT3-R a Flying Spur a Rolls Royce Phantom a spolu s väčším bratom Ghost-om sa nedokázali v žiadnom prípade prehliadnuť. Organizatori však neopovrhli ani športovejšiu verziu Phantomu – Vantage s motorom V12.

Čo sa stala chyba?

Keď očakávanie zvyknú často končiť sklamaním. Lamborghini nedávno predstavilo model Huracán, od ktorého si mnoho sľubovali. Vlna kritiky sa ale vzniesla na „prehnanú elektroniku“ a na dizajne prvkoch tohto supersportu. Nadčasy dizajn karosérie teda nie je všetko, a tak pri pohľade naň má človek pocit, že je to stále Lamborghini, ktoré sľubuje absolútny pôžitok z jazdy.

Merať cestu z východu na západ sa teda rozhodne vyplatilo. Ostáva len čakať, s čím prídu vystavovatelia ďalší rok a už teraz sa tešiť na parádnu expozíciu.

SEDEM ZHAVRANELÝCH BRÁTOV

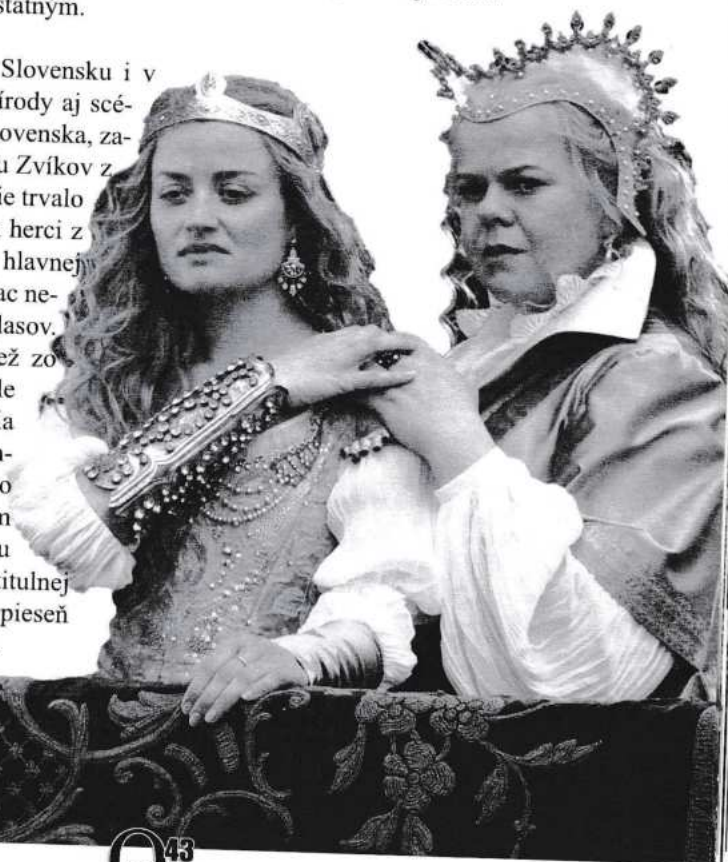
,
P
k
i
n
č
č
b
s
sl
je
ce
vá
ak
do
ma
to
vo

Ro
Če
ny
tia
Juh
53
Čie
hrd
gatí
Mn
zač
po č
byt'
ky a
čas
najv
sa p
piesn
nasp

„Bodaj by ste zhavraneli!“ Túto vetu, prípadne jej obmenu, použili známi rozprávkari Pavol Dobšinský, Božena Němcová i bratia Grimmovci v rozprávke o zhavraných bratoch. Utkvela nám v pamäti z čias, keď sme boli ešte malí a rodičia nám čítavali rozprávky pred spaním. Tento raz bola základom rozprávky českej režisérky a scenáristky Alice Nellis. „...náš príbeh je o slovách, ktoré môžu byť silnejšie než meč, jedovatejšie než hadie pohryznutie, ale tiež cennejšie než zlato a drahokamy. Je o slovách, ktoré je potrebné vysloviť tak opatrne, ako keď pekár kladie nakysnuté bochníky do pece...“ O sile slova sa presvedčila práve matka týchto bratov. Tak často počúvame o tom, ako si máme dávať pozor na to, čo hovoríme, aby sme neublížili ostatným.

Na tejto rozprávke sa mi najviac páči vytrvalosť a húževnatosť Bohdanky. Ruku na srdce, dámy, ktorá z nás by dokázala tak dlho mlčať? Povedzme si úprimne, ktorá z nás by vedela mlčať, ak by spoznala nejakého „princa“? Ktorá by dokázala mlčať, ak by ju požiadal o ruku? Ktorá by vedela byť ticho, keby jej vlastné dieťa vymenili za šteňa? Keby ju dali do žalára? Keby ju viedli na hranicu? Nuž, asi žiadna z nás. Máme problém udržať tajomstvo, či držať jazyk za zubami, keď sme sa dozvedeli „horúcu novinku“. Ja som mala problém ostať pokojná a nevybuchnúť, keď sa niekto rozprával vedľa mňa, alebo keď mi niekto kopal do sedadla. Nuž, nie nadarmo sa hovorí: „Hovoriť striebro, mlčať je zlato.“

Rozprávka sa nakrúcala na Slovensku i v Čechách. Krásne scenérie prírody aj scény z dediny Zuberec, sú zo Slovenska, zatiaľ čo hradné časti sú z hradu Zvíkov z Juhočeského kraja. Nakrúcanie trvalo 53 dní a zúčastnili sa na ňom herci z Čiech i zo Slovenska. Výber hlavných hrdinky Marthy Issovej má viac negatívnych ako pozitívnych ohlasov. Mne osobne v tejto úlohe tiež zo začiatku veľmi „nesedela“, ale po čase som si zvykla. Nemusia byť predsa všetky hlavné hrdinky ako vystrihnuté z módného časopisu, a práve to ma na tom najviac zaujalo. O hudbu k filmu sa postaral Vašo Patejdl, text titulnej piesne napísal Kamil Peteraj a pieseň naspievala Marika Gombitová.

Tvoja druhá tvár

Na gymnázium idete hlavne preto, aby sa prejavila vaša najlepšia stránka, ktorú sa budete snažiť zdokonaľovať. V mojom prípade som hľadala skoro na každý predmet rovnako; nezaujal ma, ale budem sa ho učiť pre všeobecné vzdelanie a úspešné ukončenie „gymky“. Myslela som si, že som beznádejný prípad, keď som si vo voľnom čase našla svoje hobby – líčenie. Pre mužskú populáciu smiešna, zbytočná záležitosť, no pre ženy zdokonaľovanie seba samej.

né. Kladiete si niekedy otázku, prečo tá žena vyzerá choro alebo tá pri nej až príliš oranžovo? Každá značka make-upu má iné zafarbenie, hustotu a kvalitu. Ak si nenájdete pre seba tú pravú, budete vyzerat' mdló, žltó alebo dokonca o odtieň tmavšie ako zvyšok tela. V predajni sa nebojte chytiť tester a vyskúšajte rôzne typy. Pre nás, pubertálne študentky, sú najlepšie stredne krycie. Ak ide o odtieň, dajte na radu kamarátky alebo pani predavačky či svojej kozmetičky.

Je ráno, šesť hodín, čas chystat' sa do školy. Išla si spať o polnoci kvôli učeniu? Alebo kvôli niečomu reálnejšiemu? Áno, film bol veľmi dobrý a bolo nevyhnutné ho dopozerať až dokonca. Smeruješ k zrkadlu a cítiš sa beznádejne. Okrem krásnych kruhov pod očami sa objavili aj nečakaní pubertálni nepriatelia na tvári. Buď budeš zrkadlo obchádzať a tváriť sa, že to, čo si videla, si nebola ty, alebo to začneš riešiť. Ale ako na to?

Základom všetkého je dobrý make-up.

Syndróm vizážistky je si všímať všetky okoloidúce ženy a pozorovať, ako sú nalíče-

**„Pokiaľ chcete byť nena-
hraditeľné, musíte byť
odlišné.“**

(Coco Chanel)

Čo s „kruhmi pod očami“?

Na tieto miesta môžete použiť úžasný vynález – korektor. Nájdete ho v rôznych farbách. Pod oči ide svetložltý. Ak je vaša plet' celkovo unavená, použijete modrý. Ďalšia farba je zelená, pomáha na začervenane miesta. Nemali by ste sa báť týchto divokých farieb, pretože slúžia ako podklad pod make-up a neurobia z vás klauna. Už sa len prepudrovať, najlepšie transparentným minerálnym púdom a tvár je hotová. Pamätajte, menej je viac, ak nechcete chodiť ako „chodiace omietky“.

Oči sú na našej tvári to najkrajšie.

Prezrádzajú našu náladu, hovoria za nás a sú v nich iskričky krásy, ktoré treba vždy nechať vyniknúť. Sýte farby očí, ako sú zelená či silno modrá, sú oči samo o sebe krásne a stačí im len jemný dotyk špirály. Zvýrazňujeme ich neutrálnymi farbami. Či už všetkými odtieňmi hnedej prenikajúcej do zlatej farby, či paletou krásnych sivočier-nych odtieňov. Nebojte sa aj živých farieb. Ak máte oči hnedej alebo sivej farby, vyniknú farebnejšie očné tieň. Čerešničkou na torte je dokonale spravená očná linka, ktorá navždy ostane trendy. Na takúto linku treba pevnú ruku a presnosť. Hrubé linky, ktoré pripomínajú mačacie oko, sú vhodné pre veľké oči.

Ak na úpravu očí ráno nemáte čas a ste rady, že si stihnete dať aspoň špirálu, menej času vám zaberie rúž. Červený je vhodný skôr na večerné udalosti, no taký ružový alebo „nude“ béžový je vhodný aj na bežný deň. Verím, že po týchto jednoduchých trikoch nikto nezbadá, že ste včera „žúrovali“ do druhej rána a mnohým pri pohľade na vás napadne známa fráza: „...možno sa taká narodila, možno je to Maybelline!“

**„Žena by sa mala usilovať
o dve veci: byť na úrovni
a byť úžasná.“**

(Coco Chanel)

Mýtický Herkules

Behá aj vám po rozume, kam v lete na výlet či dovolenku? Ak áno, tak určite venujte pozornosť tomuto článku. Pozrite sa na mapu Slovenska. Vidíte najvýchodnejšiu časť? Homý Zemplín. Miesto, o ktorom budem rozprávať. Ak vyhladáвате krásu prírody, miesto na oddych, nájdete ich tam. Ak vyhladáвате kultúrne a umelecké zážitky, nájdete ich tam. Ak ste mestský typ a hľadáte zábavu v spoločnosti, nájdete ju tam.

Príroda

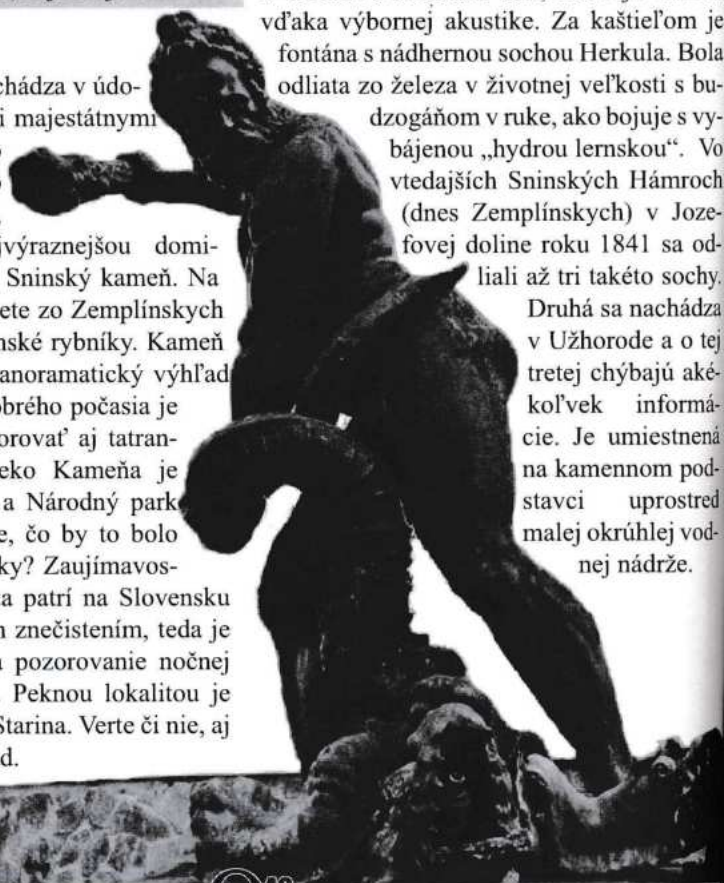
Mestečko Snina sa nachádza v údolí rieky Cirocha medzi majestátnymi pohoriami. Len čo prejdete bránami tohto atraktívneho mesta, budete očarení. Najvýraznejšou dominantou pohorí je vrch Sninský kameň. Na tento vrchol sa dostanete zo Zemplínskych Hámrov či areálu Sninské rybníky. Kameň vám ponúka krásny panoramatický výhľad na celý región a za dobrého počasia je možné z vrcholu pozorovať aj tatranské končiare. Neďaleko Kameňa je jazero - Morské oko a Národný park Poloniny. Samozrejme, čo by to bolo za mesto bez romantiky? Zaujímavosťou je, že táto lokalita patrí na Slovensku k miestam s najnižším znečistením, teda je ideálnym miestom na pozorovanie nočnej oblohy. Romantické. Peknou lokalitou je okolie vodnej nádrže Starina. Verte či nie, aj my si ňou hasíme smäd.

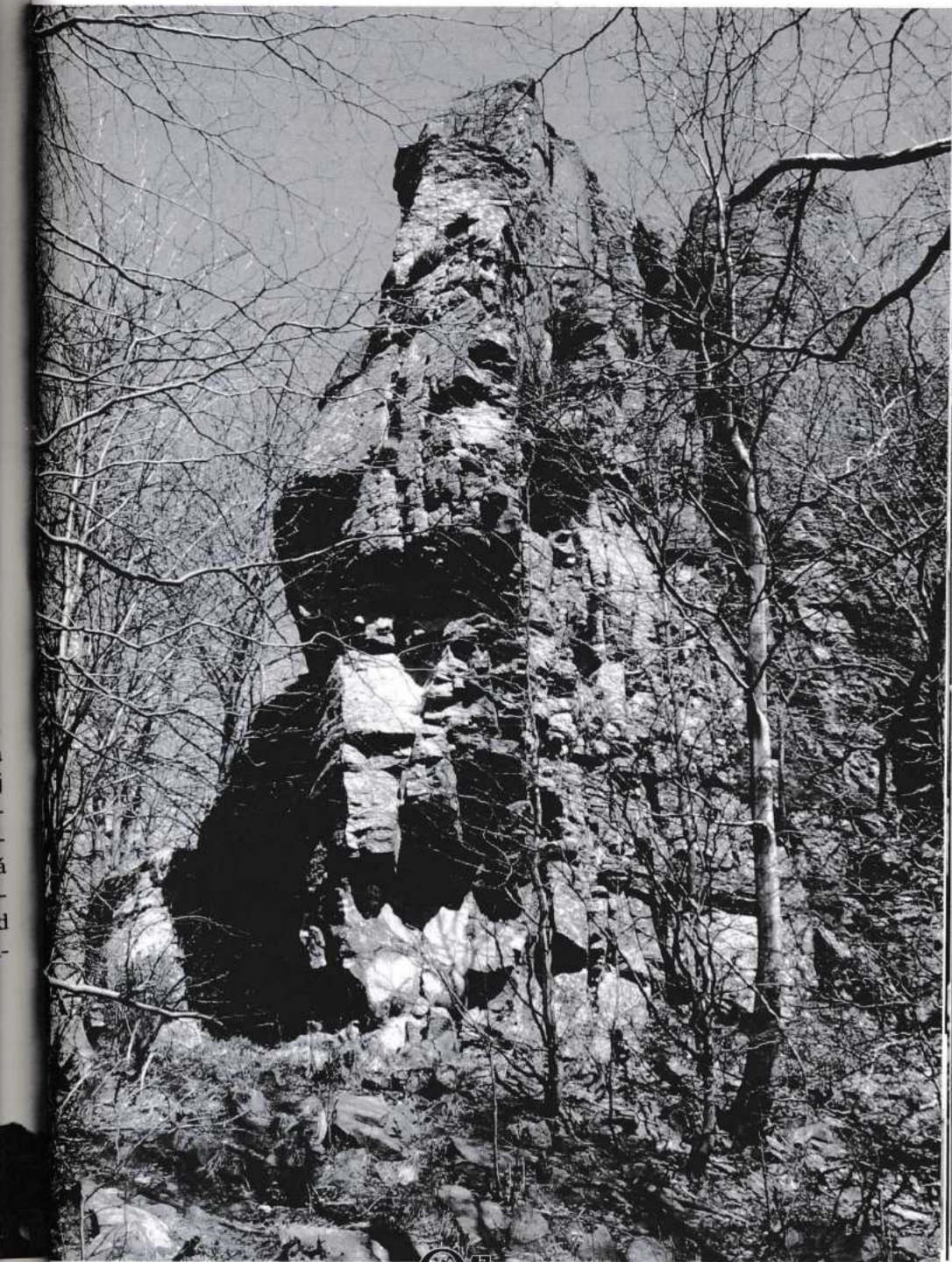
Umenie a kultúra

Ak ste typ, ktorý vyhladáva umenie a kultúru, iste si aj vy pridete na svoje. V parku mesta sa nachádza rímskokatolícky Kostol Povýšenia svätého Kríža a jeho dominantu – plastiku Krista na kríži. S výškou vyše päť metrov je slovenským unikátom.

Pýchou parku je klasicistický kaštieľ s bohatou históriou. V súčasnosti sa v kaštieli nachádza hudobná sála, ktorá je vzácna vďaka výbornej akustike. Za kaštieľom je fontána s nádhernou sochou Herkula. Bola odliata zo železa v životnej veľkosti s budzogaňom v ruke, ako bojuje s vybájenou „hydrou lemskou“. Vo vtedajších Sninských Hámroch (dnes Zemplínskych) v Jozefovej doline roku 1841 sa odliali až tri takéto sochy.

Druhá sa nachádza v Užhorode a o tej tretej chýbajú akékoľvek informácie. Je umiestnená na kamennom podstavci uprostred malej okrúhlej vodnej nádrže.

Ozdobuje kaštieľ a Sninu už 163 rokov a je výtvorom práce tamajších železiarov. Ďalšou pamiatkou mesta je kaplnka Panny Márie a mnoho drevených kostolíkov.

Ste zástancami klasického umenia? Určite neobíd'te galériu Andreja Smoláka. Je to rodený Sninčan a významný novodobý maliar.

Oddych a zábava

Ak patríte k mestským typom, nemyslite si, že v Snine to nežije! Tu nie ste na dedine. Môžete sa previesť bicyklom po náučnom cyklochodníku. Môžete navštíviť kúpalisko na Sninských rybníkoch. Veď, ktoré mesto v dnešnej dobe nemá kúpalisko? No na 100 % nemá každý také, aké má Snina. BIO kúpalisko. Splňa najvyššie štandardy. Ďalšie „plus“ tohto regiónu je množstvo športových aktivít. Tenisové, volejbalové i detské

ihriská. Hotely a stanový tábor. Významnou hudobnou udalosťou je každoročný Rock pod Kameňom. Na tento víkendový koncert vždy zavítajú všetci nadšenci rockovej hudby.

Áno, aj takýto krásny je zabudnutý kút našej vlasti. Preto neváhajte a využite nastávajúci prázdninový čas a navštívte naše najvychodnejšie mesto – našu Sninu.

Števk

Foto: intern

Desať
škôl
letný
ušetri
pátra
šeníu
kvôli
kotéke
v peňa
invest
ľovaní
výletr
jazyko
ku... M
čas ško
žení“ v
na „na
ho účtu
zmeny
alebo fi

Nechceš robiť, nerob!

Find job

Desaťtisíce študentov stredných a vysokých škôl sa pomaličky pripravujú na sezónu letných brigád, aby si zarobili, prípadne aj šetrili nejaké to euro. Študenti sú nútení strátiť po letnej brigáde práve kvôli pokusu o získanie nového vodičáku, možno kvôli kúpe prvého auta, ktoré skončí po dispozičnej streche, alebo len tak, aby nemali peniaženke „sucho“. Nájdú sa i takí, ktorí investujú zarobené peniaze na zdokonaľovanie a obohacovanie samých seba, a to najmä do okolitých európskych štátov či zahraničnými pobyťmi v Amerike, v Anglicku... Menej vyhľadávanými sú brigády počas školského roka, keď sú študenti „vyťažení“ v školách, a tak nemajú dostatok času na „nakŕmenie“ svojho nového študentského účtu. Zavádzajúci je aj čas služby, keďže študenti sa pohybujú buď v čase vyučovania, alebo formou nočných služieb.

Najjednoduchšou cestou k vysnívanej brigáde je dobré poznať majiteľa firmy ponúkajúcej brigády. Druhou, pre väčšinu reálnejšou, možnosťou je byť v správnom čase na správnom mieste“...

S výberom letnej brigády je pre veľký záujem dobre začať na jar už koncom marca. V júni sa môže stať, že sa vám nebude pozdávať ohodnotenie zo strany zamestnávateľa, podmienky, v ktorých budete pracovať, jednoducho, nebude to brigáda pre vás „šitá na mieru“. Najjednoduchšou cestou k vysnívanej brigáde je dobré poznať majiteľa firmy ponúkajúcej brigády. Druhou, pre väčšinu reálnejšou, možnosťou je byť v správnom čase na správnom mieste“, čo znamená, že vám niekto danú brigádu ponúkne. A tretou, pre bežného študenta ešte reálnejšou cestou, je navštíviť študentskú pracovnú agentúru, ktorá ponúka tisíce pracovných ponúk na letnú brigádu. Výhodou takejto agentúry je možnosť výberu fyzickej či skôr menej náročnej práce. Stačí tam len jednoducho zísť, zaregistrovať sa a vybrať si z ponuky.

Tieto spoločnosti združujú zamestnávateľov z celého Slovenska, ale aj zo zahraničia, čo so sebou prináša množstvo nových možností a výhod. Brigáda spojená s menším výletom do Londýna, do Barcelóny, do Prahy, do Ríma, do Berlína či do Mníchova, alebo do Moskvy, nie je v dnešnej dobe žiaden problém. Stačí prísť, vybaviť pár papierov,

dohodnúť termín, zbaliť kufre a stihnúť vlak. Čo sa týka zárobkov, hodinová mzda študenta na Slovensku sa pohybuje od dvoch do štyroch eur, pričom v spomínaných krajinách to môže byť aj niekoľkokrát vyššia. U nás sa ale môžete stretnúť aj so mzdou „na dohodu“, keď nemáte zaplatené podľa hodinovej taxi, ale podľa vopred dohodnutej sumy so zamestnávateľom. Študent môže odrobiť 20 hodín týždenne, alebo teda štyri hodiny denne.

Brigáda spojená s menším výletom do jedného z najznámejších európskych miest, nie je v dnešnej dobe žiaden problém. Stačí prísť, vybrať pár papierov, dohodnúť termín, zbaliť kufre a stihnúť vlak.

týchto bežných pozícií tu nájdete aj ponuky pre odvážlivcov, ako sú stavebné a reštauračné práce pri rekonštrukcii mostov a hradov, obsluha šatní a kurtov pri tenisových turnajoch svetovej úrovne či pomoc na MS v hokeji. Z najnovšieho prieskumu sa o brigádu na Slovensku uchádzajú dievčatá približne dvakrát viac ako chlapci, pričom najväčší záujem o prácu majú uchádzači od 15 do 19 rokov, čiže študenti stredných škôl a gymnázií. Najviac žiadateľov o brigádu je v Bratislavskom kraji a naopak, najmenej študentov so snahou naplniť svoje vrecko, je v Trnavskom kraji. Neplnoletí žiadatelia o brigádu sú značne znevýhodnení oproti dospelým kandidátom. Brigádnik si môže mesačne pripísať na účet bez platenia ďalších poplatkov 200 eur, v opačnom prípade bude musieť uhradiť daň a poplatky, ako starobné

Lákavou ponukou pre študentov sú povolania čašníka, barmana, práca v telefonických centrách, no najviac sa to ale „hemží“ študentmi v supermarketoch, kde zohrievajú miestečko za pokladničným pásom, alebo „zabíjajú“ čas vo veľkoskladoch. Okrem

či invalidné poistenie. Tak neleňujte v lete doma za notebookom, ale bežte vykladať mlieko do TESCA.

Damoklov meč spoločnosti Vojna či potreba VLASTNIŤ?

Vojn
sa ce
význ
kde
povi
hov
preto
sme
pouč
Spad
aby s
l'ame
me,
Ako
by sn
tovat
svoju
Mali
rové
znie:
Sme
musí
núť r
egois
seba.
chcen
Avša
všet
dinu
ho pr
hrani
pre sa
Nikdy
svoju
prera
spolo
globá
ich je
protiv
si vše
Kým
ály, o
vačky
otca,

Vojna tu bola už od počiatku sveta. Nesie sa celou históriou ľudstva. Učíme sa mená významných panovníkov, roky a miesta, kde viedli svoje vojny. „Nepotrebné fakty“, povieme si. Ale história sa opakuje a ako sa hovorí: „Musíme sa poučiť z chýb druhých, pretože máme príliš málo času na to, aby sme ich všetky spravili sami.“ Máme sa teda poučiť z chýb našich predkov.

Spadli sme do prachu a špiny miesto toho, aby sme sa postavili a čelili problémom, váľame sa v bahne našej bezmocnosti a čakáme, že sa to vyrieši samo. Nuž, nevyrieši. Ako demokrati, liberáli a inteligentní ľudia by sme mali vedieť riešiť problémy, diskutovať o nich a nielen polemicky vykrikovať svoju pravdu, ktorá vlastne pravdou nie je. Mali by sme hľadať príčiny vojen a mierové riešenia na tieto konflikty. Otázka teda znie: „Prečo vznikol ten konflikt?“

Sme ľudia a máme právo sa myliť, ba priam musíme robiť chyby, ale nesmieme zabudnúť na to aj následky. Sme sebeckí, egoistickí, necitliví, skrátka zahľadení do seba. Sme. On, ona, oni, ty, vy aj ja. Všetci chceme, aby bolo najlepšie práve nám. Avšak nie všetci prekročia hranicu. Nie všetci sú ochotní zapredať svoju dušu, rodinu či priateľov len pre dosiahnutie svojho prehnaného cieľa. Niektorí ale prekročia hranicu únosnosti a okrem toho, že hrabú len pre seba, začnú odtrhať od úst iným ľuďom. Nikdy nemajú dosť. Musia si uspokojovať svoju jedinú potrebu, potrebu vlastníť. Až to prerastie do takých rozmerov, že títo paraziti spoločnosti začnú poškodzovať spoločnosť globálne. A pri ich vzájomnom konflikte je ich jediným riešením vojna. Chcú zlomiť protivníka, dostať ho na lopatky a zobrať si všetko, čo môžu. Budú to riešiť vojnou. Kým ostatní bojujú za ich nezmyselné ideály, oni sedia v tichu a v teple svojej obývačky. Práve vŕli nim stratí dieťa svojho otca, kvôli nim nedokáže pokojne spať.

Kvôli nim ostáva manželka bez manžela a kvôli nim sa matka stavia aj do role otca. Kvôli nim si nemajú čo do úst dať a kvôli nim počúvajú „uspávanku“ pozostávajúcu z vybuchujúcich bômb a svištiacich guliek. Všetko len kvôli chamtivosti a lakomosti ľudí, ktorým tieto vlastnosti nahradili ich chrbtovú kosť. V našej spoločnosti máme tak veľa možností, že sa dosť často nevieme rozhodnúť. Množstvo ľudí má množstvo možností vlastníť množstvá. Množstvá peňazí, nehnuteľností, akcií... Až sa nakoniec sami strácajú v tomto kvante príležitostí oškľbať sa navzájom. My ostatní, čo sme si ešte zachovali svoju hrdosť, sa len bezmocne prizierame šarvátke týchto jedincov a akosi hlúpo počúvame ich rozkazy. Vojna samotná teda nie je problémom spoločnosti. Vojna je len dôsledkom lakomosti týchto ľudí. Je akousi výstrahou pre nás a jej otázka je stále aktuálna. Pretože ľudia sú na svete stále.

Dvadsaťštyri hodín denne, sedem dní v týždni, 365 dní v roku. Vo všetkých vekových kategóriách a vo všetkých spoločenských vrstvách. Žijúci na rozdielnych kontinentoch. Sme odlišní, a predsa rovnakí. Spája nás jediná vlastnosť a tá je VLASTNIŤ. Budme však ľudia. Mýľme sa, robme chyby, budme sebeckí, no nezabudnime na empatiu, lásku, priateľstvo, rodinu. Toto nás odlišuje od svorky vlkov. Naučme sa medzi sebou komunikovať, nielen po sebe brechať. Vojna nie je len konflikt medzi vysokopostavenými a ich záujmami. Vojna sa začína každý deň. Vojna medzi matkou a synom. Medzi šoférmi, ktorí do seba narázili. Medzi šéfom a podriadeným. Medzi tebou a tvojím susedom, ktorý mal včera pustenú hlasnú hudbu. Medzi mnou a týmito riadkami. Je však na nás, ako dobojujeme svoju vojnu. Či zraníme iných, alebo sa necháme poraziť. Či zraníme city druhých, alebo ich necháme zraziť našu pýchu.

Tí,
už ž
si ne
sa st
taký
on. S
jetok
Každ
lém r
byť s
kazov
rozho
vyme
činy.
lo, že
ľudsk
krajín
rodiny

...že
Európ
istá a n
v tejto
sme ch

Si vis pacem para bellum alebo Ak chceš mier, pripravuj (sa na) vojnu

„Tí, ktorí sa domnievajú, že
večná otázka vojny a mieru v
Európe je už neaktuálna, sa
strašne mýlia. Démoni nie sú
preč, len spia.“

(Jean-Claude Juncker, 2013)

...í, ktorí sa domnievajú, dúfajú, že
žiadna vojna nebude. No, žiaľ, nikdy
neboli istí svojím tvrdením, pretože oni
stále iba domnievajú. Človek bol vždy
aký zdravý sebec, či som to ja, ty alebo
on. Sebec, ktorý chce zdravie, lásku, ma-
tok. Je to, samozrejme, prirodzená vec.
Každý chce žiť ako v rozprávke. No prob-
lem nastáva vtedy, keď zdravý sebec zatúži
 byť sebecom chorým. Chce vládnuť a roz-
kazovať iným. Chce sa stať Bohom. Chce
zhodovať o živote a smrti iných. Chce si
medziť akési privilégiá a práva na takéto
vplyvy. Zdá sa, že ľudstvo vždy cítilo a vede-
lo, že po Zemi kráča sebec, čo dá podnet na
ľudské spustošenie. Aby zničil naše rodné
krajinu a domovy, zabil našich známych a
rodiny len preto, aby si on čosi dokázal...

že večná otázka vojny a mieru v
Európe je už neaktuálna, nie som si
istý a nemám v tom jasno, čo sa momentálne
v tejto dobe dá nazvať (ne)aktuálnym. Keby
niekto chcel povedať, že neaktuálna je vojna,

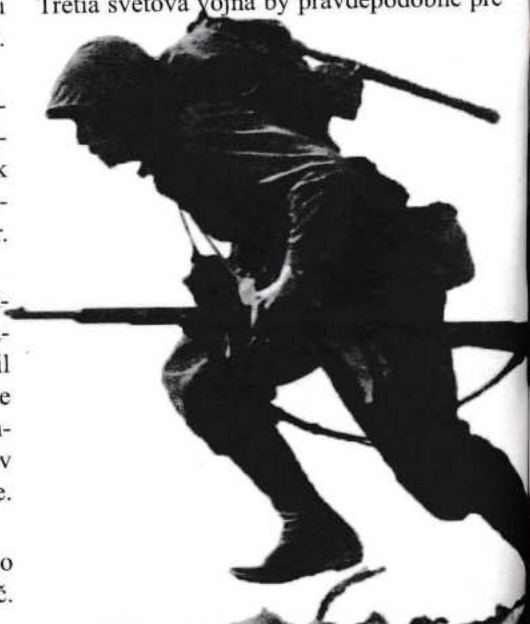
stačí sa obzrieť cez plece na druhú stranu a hneď uvidíte umierať nevinných ľudí v susedstve. Keď jednej obrovskej krajine nestačia ani jej kolónie. Treba získať ešte viac, hoci aj na úkor... Keby sme chceli hovoriť o neaktuálnosti mieru, mali by sme s tým veľký problém. Skúste vyjsť na ulicu, vojsť do parlamentu a povedať, že mier neexistuje. Budú vás hnať zbraňami, kričať na vás, nadávať vám a vysvetľovať, že oni tvoria svetový mier. Že oni chcú pre každého len to, čo mu na očiach vidieť.

...sa strašne mýlia. Áno, ľudia sa mýlia, a nie sú si toho vedomí. Aj keď v kútku duše vedia o chorých sebcoch, navonok si ich nepripúšťajú. A načo? Veď aj víťazka Miss Universe podporuje svetový mier.

Démoni je celkom zaujímavé pomenovanie, no ja by som ich takto globálne nenazvala. Príkladom je Adolf Hitler, ktorý zapríčinil ohavnú skazu a potupu ľudskosti sveta. Pre tohto človeka by sa hodilo označenie „antikrist“, ktorý podľa vedeckých výskumov svoju nenávisť založil na nesplnenom sne.

...nie sú preč, len spia. Diabol a zlo nikdy neboli preč.

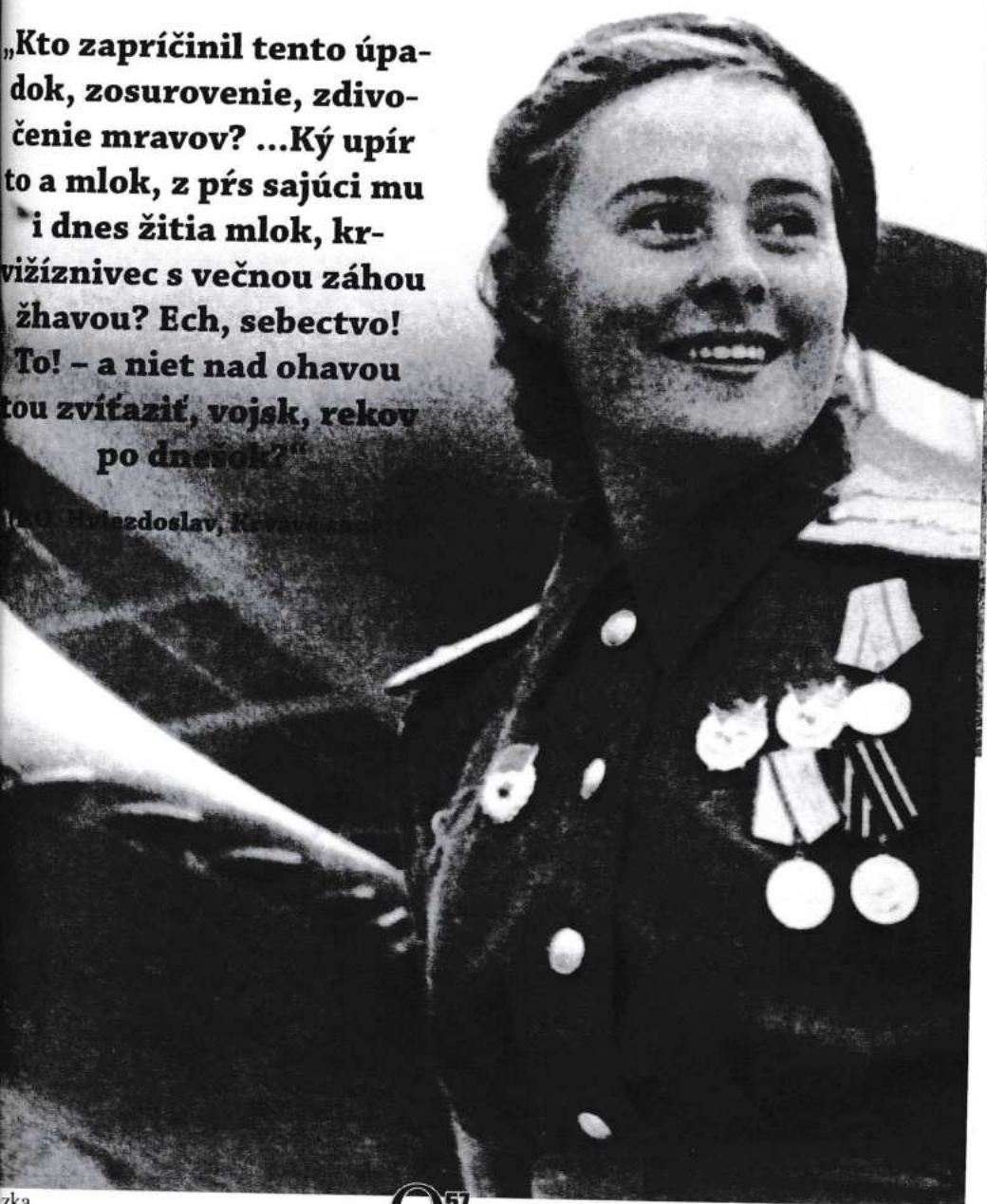
Len tak trochu driemali a čakali na správnu príležitosť. Na príležitosť, keď budú najviac nenápadní a neočakávaní. Na príležitosť prekvapiť a zmocniť sa človeka. Vojna je slovo, ktoré v nás evokuje zlo, víťazstvo, územný či mocenský rozmach. Dejiny. Vojna nás sprevádzala od praveku a vždy znamenala strach. No prvá a druhá svetová vojna nasadili úplne iný level boja. Ľudia sú v boji zlostnejší, zbrane silnejšie. Tretia svetová vojna by pravdepodobne pre

nás všetkých znamenala smrť. A tak nechajme sa inšpirovať Pavlom Országhom Hviezdoslavom, ktorý sa pokúšal určiť diagnózu chorej dobe a chráňme jeden druhého.

„Kto zapríčinil tento úpadok, zosurovenie, zdivočenie mravov? ...Ký upír to a mlok, z prs sajúci mu i dnes žitia mlok, krvižiznivec s večnou záhou žhavou? Ech, sebeckto! To! – a niet nad ohavou tou zvíťaziť, vojsk, rekov po dnešok?“

Hviezdoslav, Kravčák

Ked' peniaze umlčia l'udskost'

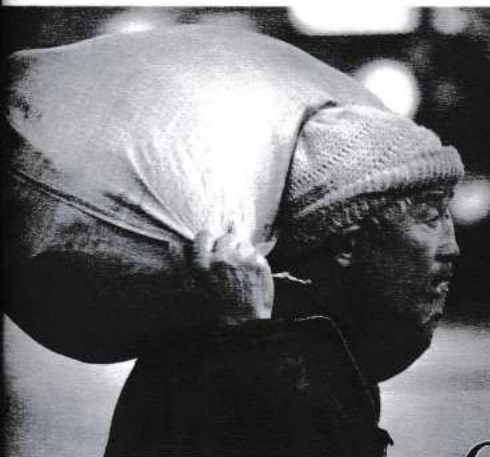

专业
修补衣服
调换拉链
剪修裤角
加工被套
去长改短

V poslednej dobe často uvažujem o hodnotách dnešných ľudí. Vo svete ide každému len o jedno – o peniaze a o moc. Ale nikde medzi týmito dvomi slovami som nenašiel ľudskosť, porozumenie a záujem o toho druhého. Peniaze vraj hýbu svetom. Nikdy som sa s týmto tvrdením nestotožnil. Možno preto, že to tak nie je, respektíve, nemalo by to tak byť. Niekde nastala chyba.

Kráčam zasneženým mestom sám a pozerám sa na ľudí. Džínsy, džínsy, džínsy. Všetci ich nosia. Je to veľmi obľúbené oblečenie mladej, strednej, ale aj staršej generácie. Ich nízka cena a dlhá životnosť sú neodolateľným lákadlom pre nejedného zákazníka. Čo vieme o následkoch nášho hladu po rifliah a želaní zaplatiť za ich masovú produkciu čoraz menej? Odkiaľ pochádzajú a akú cenu za ich výrobu zaplatia životné prostredie a ľudia?

Raz som si kúpil v jednom čínskom textilnom obchode rifle. Vyzerali celkom slušne a boli za veľmi nízku cenu. Práve, keď som rozmýšľal o ich skutočnej hodnote, prechádzal som popri obchode ponúkajúcom značkové džínsy. Ľudia si radi zaplatia za drahšie veci kvôli pocitu, že nosia na sebe

kvalitu, nie nejaké podradné džínsy z „čiňaku“. Je to pravda? Moja zvedavosť mi nedovolila ísť ďalej a vstúpil som dnu. Prezeral som si nový tovar a zrazu som ostal stáť ako prikovaný. Rifle, ktoré som si práve kúpil za jedenásť eur, tu mali cenu trojnásobne vyššiu. Všetko sedelo. Výrobca, dovozca, vzhľad. Jediným rozdielom bola ich cena. Neuveriteľné. Znepokojilo ma to, a tak som začal hľadať pravdu. Myslel som si, že mi to prinesie pokoj do mojej duše. Neprineslo. Práve naopak.

„...Netrpia ľudia pre nič, len pre ľudí, človek len pre vlastné šťastie človeka nevidí.“ Keby sme sa ako švihnutím čarovného prútika na chvíľu zastavili uprostred našej zlatej horúčky, teplomer by ukazoval životu nebezpečnú teplotu.

„Aká je hodnota ľudského života?“ Je to smutné, ale veľa ľudí vám povie, že to záleží od kontinentu. V Číne je hodnota jedného života nižšia ako hodnota ríflí. Pracovníci musia pracovať v podmienkach neprijateľných pre slušný život. Peniaze našepkali ich zamestnávateľom samé klamstvá. Ved' nebezpečné chemikálie nie sú až také škodlivé ako hovoria vedci. Ved' naši zamestnanci nepotrebujú kvalitné filtre, ktoré filtrujú vzduch od výparov nebezpečných pre plú-

ca, stačí im ich vlastné tričko. Ved' ochranné rukavice nie sú až také potrebné, ved' chemikálie na rukách a ich zmodranie nie je smrteľné. Ved' človek nepotrebuje až toľko priestoru na prežitie. Ved'.... ich zamestnanci žijú naozaj v zlých podmienkach, často žijú v ubytovniach preplnených vysoko nad oficiálnou kapacitou. Najhoršie na tom všetkom je, že ich namáhavá práca, nie je dostatočne odmenená. Pracujú za pár drobných, z ktorých horko - ťažko prežijú. Prečo nemôžu žiť na úrovni? Prečo nemôžu mať podmienky rovnaké ako my? Prečo?

Všetci vieme, ako to funguje. Na otázku, či by sme s tým nemali niečo robiť, dostanem skoro rovnakú odpoveď: „A čo s tým môžem urobiť ja?“ Alebo: „Nechaj tak, nerieš“. A aký je náš postoj?

Snívajte s nami

Poznáte pocit, keď sa ráno zobudíte s vedomím, že sa vám snívalo niečo zlé, že ste mali nočnú moru alebo naopak, že sa vám snívalo niečo veľmi povzbudivé? Ja áno.

WC bez obáv navštíviť. Zvoní na hodinu. Vbehnem do triedy. Pani učiteľka vraví: „Vytiahnite si tablety, máme optický kábel, internet funguje!“ ...ja asi snívam!? My môžeme normálne pracovať na hodine bez ohľadu na to, koľko ľudí naraz na škole pracuje s internetom. Hodina matematiky ako z rozprávky. Nové rysovací potreby, geometria od dnešného dňa „banalitou“. Zvonček ohlásil koniec vyučovania. Škoda. Ešteže

Dnes ráno som sa zobudil s úžasným pocitom a tešil som sa do školy. Mal som super sen. Moja škola vyzerala na nepoznanie. Zvonku vynovená fasáda, vnútri beychybne vymaľovaná. Všade vymenená podlaha, svetlá, vypínače... Uvedomil som si, že je polovica januára a mne nie je zima. Čudné. Prizriem sa lepšie a nechcem veriť vlastným očiам. Veď my máme nové okná! „Aký komfort,“ pomyslel som si. Prechádzam sa ďalej, do očí mi udrú nové plne vybavené WC-ká s dávkovačmi mydla, utierkami a osviežovačmi vzduchu. Teraz už môžem

nás čaká obed. Teda, dúfam, že sa neteším márne. Nie, tešil som sa oprávnene. Nové stoličky, stoly... nové obedové menu, dokonca si môžem vyberať. Paráda! Po výdatnom obede ešte skočím do našej redakcie. Práve dokončujeme druhé číslo časopisu. V našej klimatizovanej miestnosti čakajú redaktorov na stole najmodernejšie notebooky a super rýchly internet, jednoducho nikým a ničím nerušená pracovná idylka... Opäť začujem zvonenie. Tento raz nezvoní na ďalšiu hodinu. Je to môj budík a ja sa prebúdzam z krásneho sna do krutej reality.

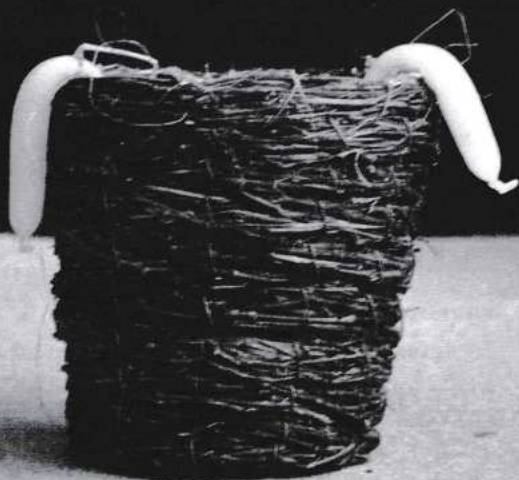
Rázcestie

Už nie som schopná bdiť,
čakám, že uvidím cieľ
a konečne zmením smer.
Blúdim a kráčam, sama neviem kam.
Križovatka spleťtých ciest.
Stojím pred ňou a úniku niet.
Musím sa rozhodnúť,
ktorým smerom ísť.
Sú štyri cesty, kam človek smeruje –
– kam všetky svoje kroky vedie.
Prvá cesta je cestou pokoja,
nič nechcem a všetko mám.
Je to cesta človeka, ktorému nič nechýba.
Druhá cesta, radostnou sa stáva,
keď človeka nezaujíma iba svetská sláva.
Keď srdce jeho túžob spočíva v tom,
že dáva a radosť je preňho darom.
Prázdno je cieľom tretej cesty,
keď stredom som ja, a nie ty!
Keď volám po uznaní a žížnim po sláve,
aj keď viem, že to nie je pravé.
Posledná cesta a ešte jedna zastávka,
je to skoro ako rozprávka.
Vlastniť, nie vždy znamená iba mať,
keď máš lásku, musíš ju rozdávať.
Putovanie sa zdá byť jednoduché,
keď kráčaš vždy iba po lúke.
Lepšie je ísť jedným smerom,
keď nevieš, čo je za tebou.
Teraz sa otoč a zastav!
Vydaj sa na cestu!
Na rázcestí stojím, pozerám,
nohy ma nesú, a ja neviem kam.

XXX

Nikto sa nepýta, či chcem.
Nikto sa nepýta, či viem.
Nikto sa nepýta, či vládzem
niesť to, čo mi život pripravil.
Nenamietat', prijať, nájsť zmysel,
je jediný spôsob, ako to uniesť.
Ako uniesť váhu, nátlak.
Nie vždy milé, nie vždy prívetivé,
nie vždy ľahké, to vie povedať každý.
Nájsť dôvod, prečo to vzdať
a prečo v tom nepokračovať.
Nájsť v tom radosť,
to je šťastie i ľahkosť,
to je moje víťazstvo.
Bojovať či nebojovať?
Ďalej žiť nespokojne,
to je postoj bežný.
Už nie sme takí nežní.
Pokoj nám do duše daný,
už nie je pokoj svätý,
už je pokoj z pekla prinesený.
Navždy prachom hriechu
zapadnutá naša duša
z posledných síl oprášiť sa pokúša.

Lotkoviny

p. uč. Kmecová: Ako sa povie cez víkend ??

Miška: Cross the weekend.

p. uč. Škorvánkova: Dominik, povedz vnútorného parazita.

Dominik: Kliešť.

p. uč. Škorvánkova: To je vonkajší parazit, takže ?

Dominik: Pavúk.

Míma začne jesť na hodine: Živočíšny pud prevláda.

Klárka: To si si všimla tak rýchlo stihnúť?

p. uč. Guteková: Míma, vyber si hodnoty od 1 do 5.

Míma: Dajme 10.

Adresa redakcie:

Čordákova 50, 040 23 Košice

quovadis@gkmke.sk

www.quovadis.gkmke.sk

Šéfredaktorka:

Zuzana 'Zuzka' Matiová, 2.A

Grafická úprava:

Richard 'everything' Izol, EX

Michaela 'Mich' Komarová, 1.A

Zodpovedná p. uč.:

PaedDr. Helena Čižmárová

Redakčná rada:

Radoslava 'Radka' Neubertová, 1.A

Miriám 'Mima' Vargočková, 1.A

Prispievatelia:

Jakub 'Kučo' Sobota, 4.A

Šimon 'Sajmon' Mesarč, 2.A

Štefan 'Štefan' Ondika, 3.A

Anna 'Anička' Marková, 3.A

Peter 'Peťan' Múdry, 2.A

Patrícia 'Paťka' Linková, 3.A

Veronika 'Veva' Andilová, 3.A

Kresby:

Tatiana 'Tanču' Lörincová, EX

